

Acta DE Kossuth

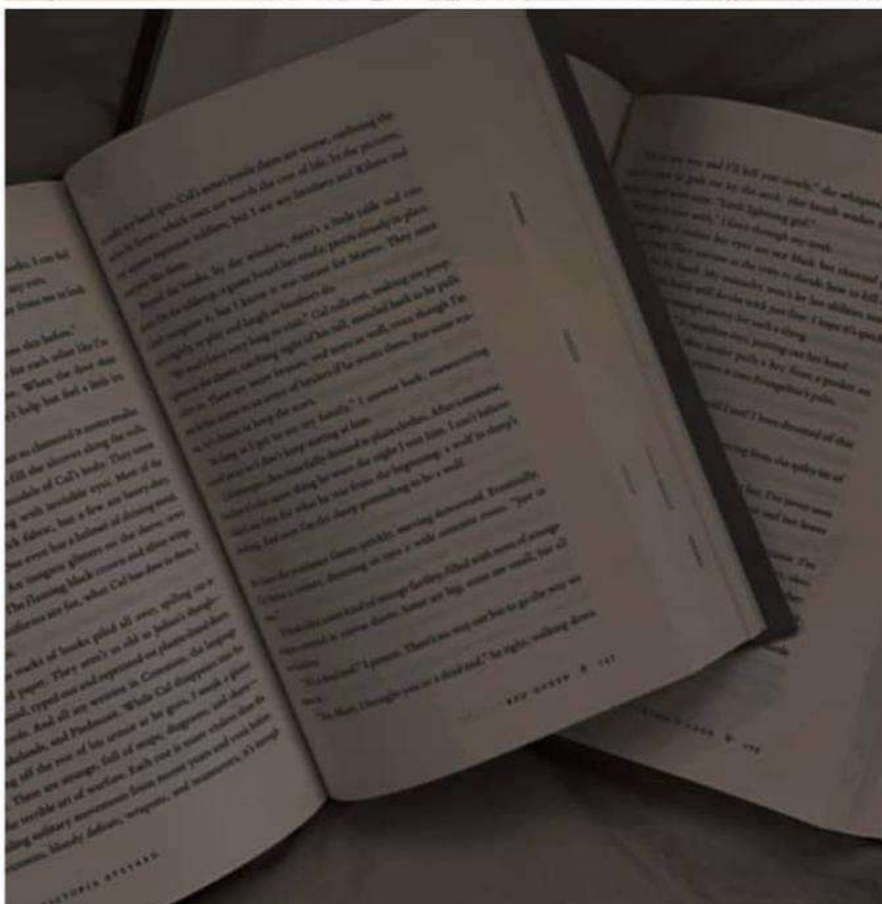
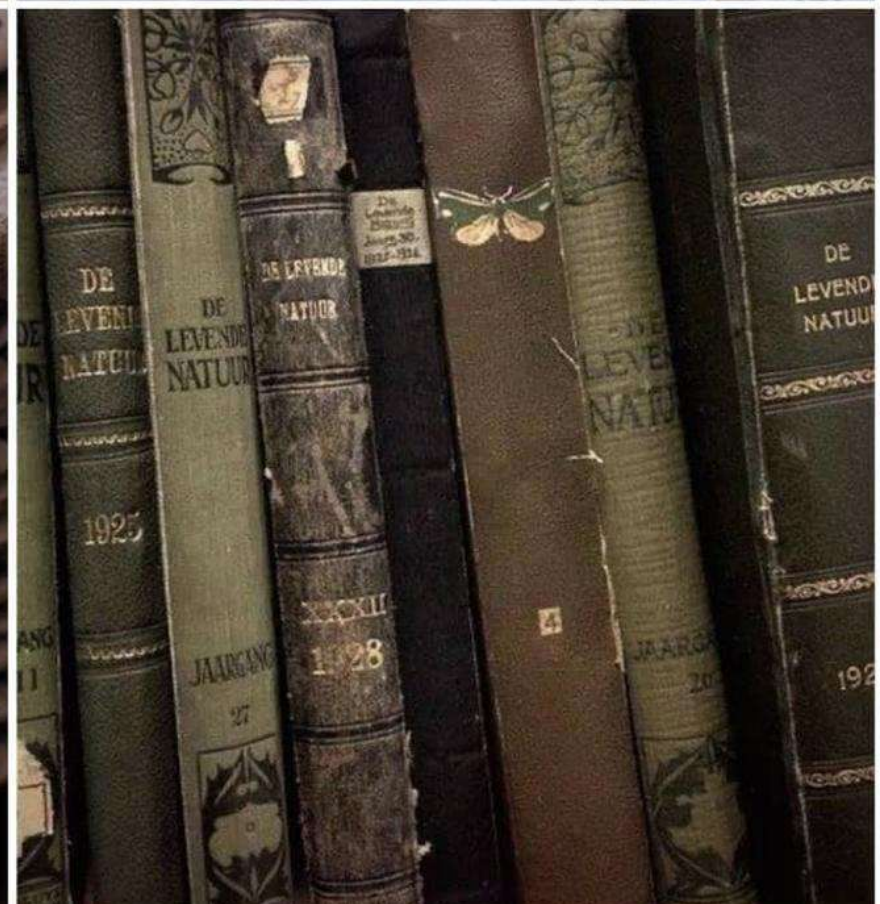
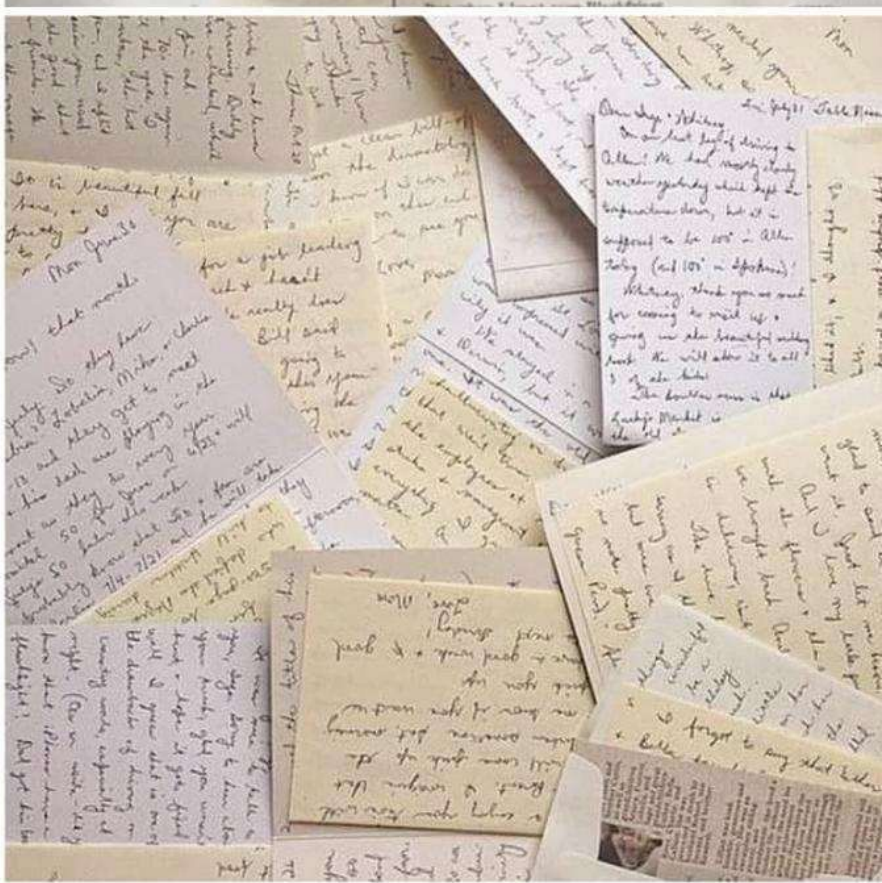
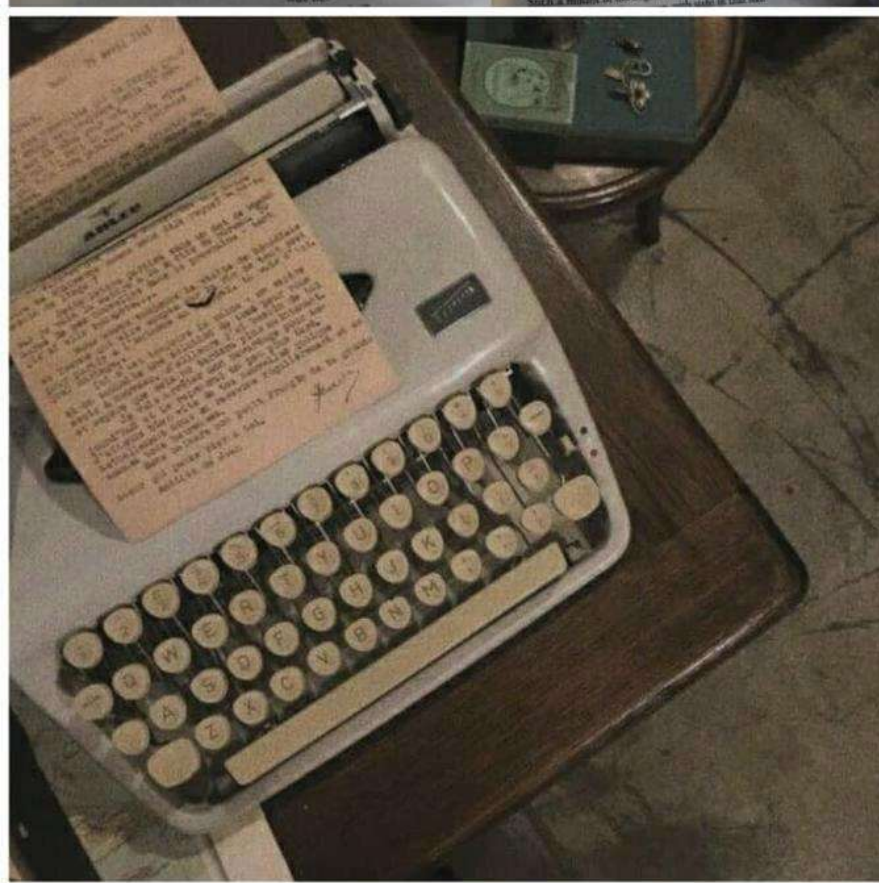
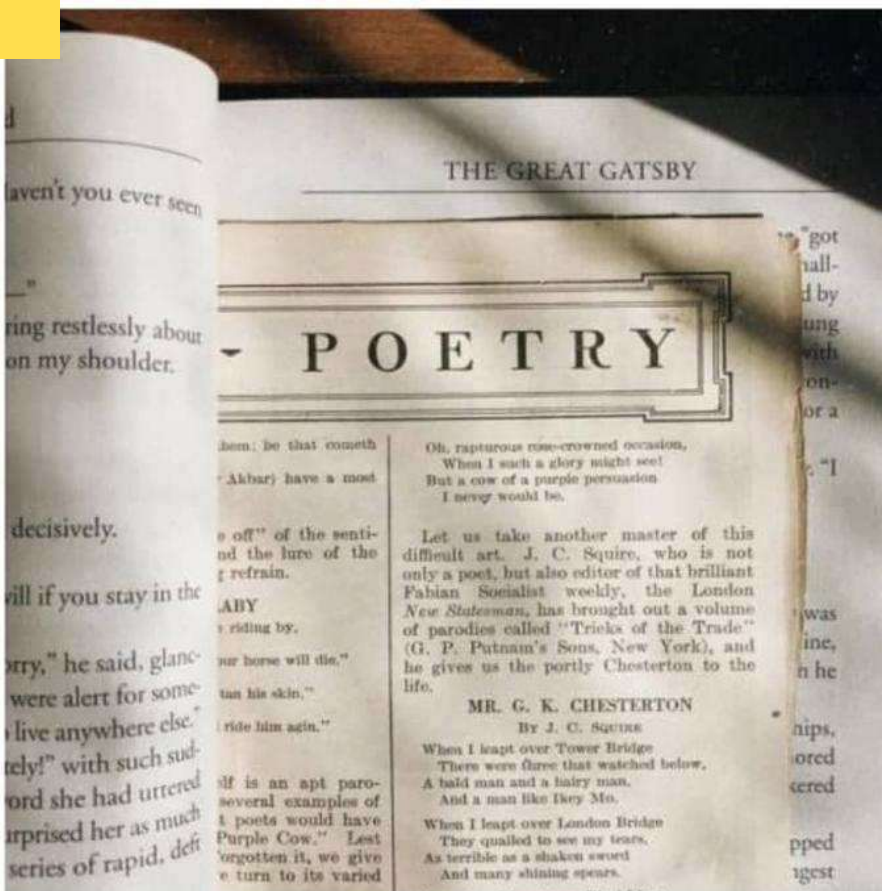
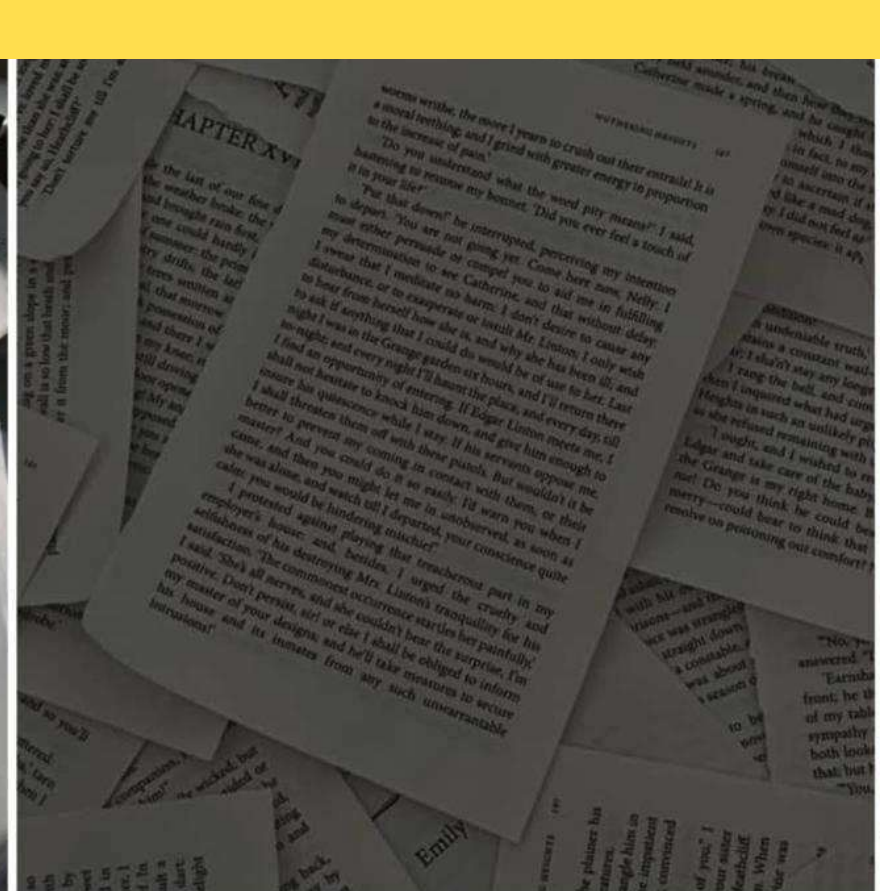
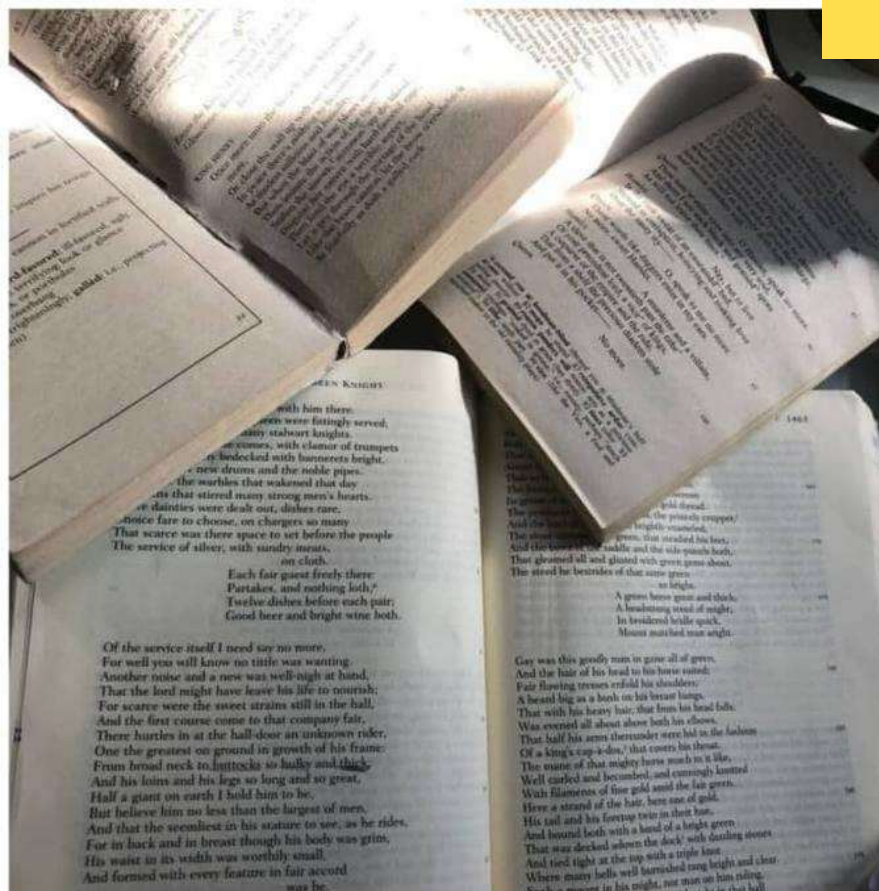

különszám
2022/szeptember

9.c

Kreatív alkotásaink a 2021–2022-es tanévben

*A külön számban
megjelenő műveket a
Debreceni Egyetem
Kossuth Lajos Gyakorló
iskolájának
gimnáziumában a 9.c
osztály jogi-
kommunikációs diákjai
írták az elmúlt tanévben*

*A csoport
magyartanára és
ötletadója: Czimer
Györgyi*

*A könyvet Csorvási
Timi és Király Gréti
szerkesztette, 2022
szeptemberében*

Tartalomjegyzék

Bevezetés 02

Mesék

Mesebefejezés 06

Átváltozástörténetek 16

Meseátírás 19

Interjúk 24

Versek

Haikuk 31

Csodára várva 33

Költői megemlékezés 35

Versek kötött szavakkal 40

Limerick 43

Számunkra az írás 45

Impresszionizmus 47

Versek gondolatritmusra.... 50

A sötét szemüveg 52

Megtölteni a termet

Volt egyszer egy messzi-messzi ország s abban a messzi-messzi országban, egy pompás palotában élt egy nagy, nemes, gazdag király. Mivel élete a végéhez közeledett, el kellett döntenie, hogy a három fia közül melyiknek adja az országát: ki lenne a legbölcsebb, legjobb királya ennek a csodás, javakban bővelkedő országnak. Maga elé hívatta hát őket és így szólt:

– Kedves fiaim, mivel mindhármatokat egyformán szeretlek, egy próba elé állítalak benneteket. Ez majd segít eldönteni, hogy melyikőtök kormányozza halálom után az országot. A feladat, amire kérlek, a következő: palotámnak a báltermét pirkadattól éjfélig meg kell töltenetek színültig valamivel, akármivel. Akinek ez sikerül, az kapja meg a koronámat és a királyságomat. Kezdjed te, kedves legidősebb fiam.

A legidősebb fiú gondolkozott, s mivel a környéken jó sok homok volt, azt gondolta ki, hogy majd színültig megtölti a termet homokkal. Nosza, hozzá is látott, száz szolga lapátolta, talicskázta vele a homokot, hordták pihenés nélkül, szakadatlan dolgoztak pirkadattól éjfélig, ám hiába, a terem még csak félig sem telt meg.

A középső fiú úgy gondolta, szalmával próbálkozik, hisz aratás volt, rengeteg a szalma, hátha azzal sikerül megtöltenie a termet a padlótól a mennyezetig.

Neki is száz szolga segített, hordták, hányták, vasvillázták, cipeltél a szénát, izzadtak a melegben, ám a pirkadattól éjfélig tartó kemény munka eredményeképp a terem még így is csak kétharmadáig telt meg.

A legkisebb fiú következett...

Lehetséges befejezések:

Tudta, hogy nem tölti meg a termet semmivel, hiábapróbálkozik.

Leült a terem közepére. Az apja, fivérei és a népe általi szeretettel töltötte be a termet.

Mikor apja meglátta, elállt a szava. Így szólt:

- Te vagy az egyetlen gyermekem, aki megértette a feladatot. Halálom után országomat rád hagyom, ahogyan azt megígértem.

Sass Barnabás

A legkisebb fiú máshogy döntött, mint a bátyjai: elment a faluba, és összehívta a nincstelen, szegény gyerekeket. Bevitte őket a terembe, és mindegyikőjüket elárasztotta finomságokkal, játékokkal. Kacagás, öröm és hála töltötte be az egész helyiséget.

A király végül így szólt a két idősebb fiúhoz:

- Nem jól értelmeztétek a feladatot, ellenben az öcsétekkel: mindketten kézzel megfogható dolgokra gondoltatok. De az igazi érték nem ez, hanem az öröm és a vidámság.

Nagy Zsófi

A legkisebb fiú úgy vélte, hogy nem mindig a tárgyilagos dolgok vezetnek célhoz, így 100 szolgájával együtt feldíszítették a palotát és elhívták családjukat és barátaikat egy közös családi vacsorára. A meghitt hangulat hatására megtelt a palota szeretettel és áhitattal. A király másnap magához hívatta fiait, és eképpen szólt:

- Csak te, a legkisebb értette meg a feladat lényegét, így eszességedért téged jutalmazlak meg országommal és trónommal.

Király Gréta

A legkisebb fiú úgy gondolta, hogy testvérei nem értették meg teljesen a feladatot.

A legkisebb fiú összehívta a család többi tagját, és a szívéhez nagyon közel álló barátait. Nagy lakomát csaptak.

Beszélgettek, nevettek, jól érezték magukat, majd így szólt az öreg király:

-Gratulálok gyermekem, megtaláltad az egyetlen helyes megoldást. Amiket fivéreid csináltak, mindd okos volt, de nem értettek meg teljesen a feladatot. A legfontosabb és legnagyobb dolog ami betölthet, egy termet vagy akár egy egész palotát, az a szeretet. Jó szívvel hagyom rád az országot.

Kiss Noa

A legkisebb fiú úgy gondolta meghívja egy bábra a népet és kihasználja a terem adottságait. A 100 szolga segített feldíszíteni a termet. Végül estére eljött a nép, a terem pedig megtelt énekkel, zenével és tánccal. A király pedig látva ezt a legkisebb fiúnak adta az országát.

Egresi Adri

A legkisebb fiú úgy döntött, hogy nem tárggyal szeretné megtölteni a termet, mivel elég nehéz lenne. Sokáig töprengett, míg arra jutott, hogy összehívja a faluban élő összes szegény embert. Bevitte őket a terembe és egy bőséges vacsora mellett elszórakoztatta a sok nincstelen embert. Öröm töltötte be az egész termet. Így szólt másnap a király:

-Gyermekeim! Ezt a feladatot nagyon félreértelmeztétek! Egyedül a kisöcséteknek sikerült elkápráztatnia engem! Halálom után ráhagyom a trónomat és országomat!

Fodor Fanni

Átváltozástörténetek

Az átváltozástörténetek mindig egy hős körül forognak, aki újformát ölt élete során. Ez lehet azért, hogy jobbbá váljon, vagy azért, hogy másokon segítsen. De sok-sok más okból is, ahangsúly mindig a drasztikus változásra, és annak előnyeire helyeződik.

Pitypang

A mezőn sétáltam: vállam kötelezettségek súlya nyomta. Néztem a zöld fűszálak között itt-ott megbújó sárga és fehér pitypangokat. Lehajoltam, és leszakítottam egy már elvirágzott darabot. Eljátszottam a gondolattal: mi lenne, ha én lenne a virág? Hisz magvait a szél oly szabadon viszi! El a messzeségbe, ahol új életet kezdhetnek.

Észbe se kaptam megtörtént a csoda: tényleg egy gyermekláncfű lettem. A növény bóbítái még a száron voltak, ezért nem éreztem magam felszabadultnak. Szívemben az a szorító érzés, miszerint mindenkinek meg kell felelnem, mindent a legjobban kell csinálnom, még ott volt. Ott volt, mint egy seb. Néha a sebet felsértem, néha elfedem. Néha majdnem begyógyul, néha elfertőződik. Néha én magam rántom le a vart, néha mások. Néha én rakok rá ragtapaszt, de néha mások segítenek. De mindig ott van, ott is lesz, ettől már nem tudok szabadulni.

Hirtelen légmozgás támadt: a növény kis fehér szárnyas magvai megmozdultak. Ekkor felcsillant bennem a remény: mégis csak lehet szabadabban élni? Gondtalanul? A seb ott van, de nem érzékelem a jelenlétét már sohase?

Aztán megtörtént: a szél felkapta a magot, amellyé változtam.

Mintha a szívem megdobbant volna: ólmos súlyok, mint megannyi gond, potyogtak le róla, és hagytam el őket.

Elhagytam a megfeleléskényszert, a tökéletességre való törekvést. Elhagytam mindent, amitől nem lehetek szabad. A szél gyengéden vitt. Vitt, vitt, át a mezőn, a városon. Láttam a régi önmagam: ahogy mindenhol megfelelek, de milyen áron? De nem érdekelt tovább. Csak előre néztem az új világ felé. Ahol egy dolog van, de én csak erre az egy dologra vágytam: szabadság.

Egy másik mezőn a szél, mint aki jól végezte dolgát, nem vitte magával a magot, miután visszaváltoztam emberré.

Körbenéztem: körös körül sárga pitypangokat láttam.

Új hely, új élet. Megszabadulva a terheimtől, szabadabb lettem, mint valaha.

A történet a számomra nyomasztó, ám elhagyhatatlan megfeleléskényszert és tökéletességérzetet fogalmazza meg.

Nagy Zsófi

Reggel korán felkeltem, majd elkeszülődtem. Mikor beértem az iskolába, ugyanaz fogadott. Ugyanaz, mint minden nap.

Ugyanazok az emberek, ugyanazok az órák. Köszöntem a barátaimnak, aztán leültem a helyemre. Végigültem az órát, bár majdnem elaludtam. Így eltelt a nap. Mikor hazaértem, megebédeltem, utána leültem tanulni. Az ablakon át láttam a sok szép, daloló madarat. Gondoltam: 'Ó bárcsak én is olyan izgalmas, mozgalmas életet élnék, mint a madarak!' Ahogy ez a gondolat elhagyta az agyamat, hirtelen bizsergő érzés kapott el. Könnyű lettem, már nem voltak se lábaim, se kezeim. Testemből madár lett. Kirepültem az ablakon, csatlakoztam a többi gyönyörű állathoz. Kívánságom valóra vált, hiszen rengeteget utaztam, sok helyet láthattam. A történet lényege az, hogy az életünk izgalmasabb lehet, ha teszünk érte.

Tállai Gréta

Volt egy lány. Nagyon szeretett mindenkit. Ha valaki szomorú volt mindig próbálta jobb kedvre deríteni. Amikor ment iskolába látott egy házat, előtte az üres telket. Úgy döntött, hogy elültet oda egy kis virágot. Végig figyelte azt, hogy a virág szépen felnő. Egyik nap azt vette észre, hogy egy kisfiú sírva sétált, de amikor meglátta a fiú a virágot, egyből abbahagyta a sírást, s jobb kedvre derült. A lány egész este azon gondolkodott, hogy milyen jó érzés volt látni, hogy a fiú mennyire boldog lett a virág láttán. Másnap reggel, amikor felkelt a lány, hirtelen nem tudott mozogni, mert ő maga virág. Elkezdett sírni, de a könnyei a körülötte levő kiszáradt fűre potyogtak, amik kizöldültek. A lány rájött, hogy most az a feladata, hogy másokat derítsen jobb kedvre.

A mesém célja az, hogy szeretnék olyan személy lenni mások életében, aki mindig jó kedvet derít, szeretnek a társaságában lenni.

Molnár Tünde

Sejtésem szerint előző életemben egy gyertya lehettem. Egy gyertya, amelyet nem lehet elfújni. Egy napon ugyan átváltoztam emberré, de tulajdonságaim megmaradtak. Fújhat bármilyen szél, nem alszok ki sosem. Lángom talán meggyengül, és néha alig pislákol, de később kitartásomnak hála újra felerősödöm, és fényem teljes erejével próbálja bevilágítani a környezetem. A kérdés már csak az, ki hagyja hogy megvilágítsam, és ki választja inkább a sötétséget.

Csorvási Timi

Mikor kicsi voltam, mindig arról álmodtam, hogy milyen egyszerű lenne az életem, ha egy kutya lennék. Egy szeretőcsaládnál lennék felnevelve, ahol nem lenne semmi problémám. Mikor elmentem aznap aludni, furcsán éreztem magam, de nem törődtem vele. Reggel arra keltem, hogy a kezem, lábam helyén mancsok találhatóak. A fürdőszobába próbáltam sietni, mikor rájöttem, hogy a kívánságom valóra vált. Kutyává változtam. Méghozzá nem is akármilyené. Egy golden retrieveré. Soha nem töltött még el olyan érzés, mint akkor. Hirtelen szabadnak éreztem magam, hogy végre egyszer az életben nincsenek kötelezettségeim és hogy azt csinálom amit en szeretnék. A történet lényege az, hogy mindenki azt csinálja amit saját maga kíván, mert az felszabadít.

Kiss Noa

Volt egyszer egy házaspár. Nagyon jó viszonyt ápoltak minden ismerősükkel és barátjukkal. Ők megbecsültek mindenkit, de legfőképp egyetlen leánygyermeküket, és ez kölcsönösen is igaz volt. A kedvenc időtöltésük a lányukkal az volt, hogy szép estéken, mikor csillagos volt az ég, akkor kimentek a mezőre, csak nézték az eget míg el nem aludtak. Viszont az idő rajtuk sem kegyelmezett. A házaspár megöregedett, a lányuk felnőtt, s elköltözött az ország másik végére. A szívük majd megszakadt, de nem tehettek semmit. Nem állhattak a lányuk boldogságának útjába. A boldog hétköznapjaik hirtelen szürkévé váltak. Mikor eljött az idejük a távozásra, egy angyal látogatta meg őket. Elmondta nekik, hogy mivel ilyen szép és tisztességes életet éltek, ezért lehet egy kívánságuk. A házaspár rövid megbeszélés után közölte az angyallal, hogy csillagok szeretnének lenni, hogy bárhol is van az ő szeretett lányuk, ők vele lehessenek. Az angyal eleget tett a kérésnek, és mai napig látható ez a két fényes csillag az égen.

A történet célja, hogy az emberek szeressék egymást akármilyen messze vannak egymástól, törekedjenek a boldogságra.

Sass Barnabás

Hűvös viharos este volt. A süvítő szélben már a fák lombjai is megremegtek. Én csak ültem az udvaron és merengtem. Felnéztem az égre és arra vágytam, hogy szél lehessenek. Szabadon szállhatnék, korlátok nélkül és saját magam szabhatom meg a határait.

Nem lesújtó, romboló szélként, csak egy lágy fuvallatként szerettem volna továbbélni. Hirtelen minden elsötétült, és álmom valósággá vált. Átrepültem az egész világot, határtalan boldogságot és halhatatlanságot éreztem. A kötelezettségek, amik eddig a vállamat nyomták, immár örökre eltűntek.

A történetem lényege, hogy a szabadság mindennél fontosabb és így sokkal élvezhetőbb az életünk

Király Gréti

Volt egyszer egy lány. Minden napja ugyanúgy telt, felkelt, felöltözött és már indult is intézni az ügyeit. Nap mint nap látta, amint az emberek veszekednek, verekednek, sőt akár ölik is egymást egy kispénzért. Kirabolják a boltokat, feltöltik az autókat.

Arra gondolt: „Oh, ha pénz lehetnék bebizonyítanám, hogy nem az a legfontosabb a világon”.

Az egész napját ezen dolog gondolkodásával töltötte, majd este, mikor elment aludni, még álmodni is erről álmodott.

Másnap reggel felébredt, de nem tudott moccani, a kívánsága valóra vált, pénzzé változott. Csak úgy tudott bárhová is eljutni, hogyha a szél felkapta és elrepítette. Kirepült az ablakon és látta, hogy mindenki meg akarja őt kaparintani. Elért egy kisfiú házához, aki el is tudta kapni és eltette a zsebébe. Sokáig gondolkodott azon, mit is vegyen belőle, majd rájött, hogy semmire nincs szüksége, mert mindene megvan, amit csak kívánhat, ugyanis van egy szerető családja. Másnap visszaváltozott emberré, felkereste a kisfiút és megköszönte neki, hogy ilyen tiszta szíve van.

Filep Viktória Dolóresz

Volt egy lány aki unta a mindennapokat. Céljai voltak az életben és sokat meg is valósított már, de akkor is rá tudott unni az életre. Mindig új dolgot akart az életében, új eseményt, történést, mivel a megszokottat azt rossznak vélte. Egyszer elfilózófált azon, hogy mi lenne akkor ha egy teknős lenne és járná az óceánt egész életében. Új dolgokat látva és tapasztalva. Egyszer csak nagy csobbanást érzett és a tengerben találta magát. Tudott lélegezni és páncél fedte hátát. Körülnézett és elétárult a gyönyörű szép, magával ragadó végtelen óceán. Lejjebb úszott így egy korallzátonyt is megpillantott. Akár órákig is elnézhette mire észbe kapott, így ment tovább. Egész életében a tengert járta, de valahogy egy idő után azt is megunt. Feszegetni akarta a határait, de hiába mivel mindig többet és többet akart. Végül feleszmélt az álmából a lány és sokat gondolkodott a történeten, így többé nem az volt számára a fontos, hogy legyen egy célja és ha azt teljesíti, mi legyen a következő, hanem élte boldogan életét mivel csak egyszer él az ember. Nem azzal foglalkozott hogy mi lesz holnap vagy egy év múlva, hanem megélte a pillanatot.

A történet lényege, hogy van egy lány aki sose boldog. Azt hiszi ha a céljait teljesíti attól boldog lesz, de ráébred, hogy nem. Nem feltétlenül kell lenni egy célnak az életedben ahhoz, hogy boldog légy. Nem kell egész életedben bizonygatnod azt, hogy te elég jó vagy, akár magadnak vagy másoknak sem.

Egresi Adri

A számítógép fiú

Élt a földön egy fiú. Napjait a kijelzők rabságában élte. A mobilját nézte meg először ébredésután, az iskolába menet nem az ébredező várost szemlélte, hanem az éjszaka történt „fontos” eseményeket bámulta okostelefonján. Az iskola után első dolga az volt, hogy leült és a kedvenc játékait játszotta végig. Újra és újra szüntelen a digitális dolgokkal foglalkozott.

Barátai próbáltak a lelkére hatni, rávenni őt arra, hogy a kijelzők helyett a világot szemlélje. Ő néha meg is ígérte, hogy megváltozik. Egyszer-egyszer már önmaga is elhitte, hogy sikerülhet, de végül mindig visszaesett. Aztán jött az online oktatás. Ezután már azt a kicsi időt is, amit nem a netezéssel töltött azt is elvesztette. Reggelente felkelt a székébe átugrott és estéig nagyon ki se mozdult onnan, órái alatt játszott azok után pedig a barátaival játszott. Élvezte, hogy valamelyik barátja mindig elérhető volt és tudott vele beszélni. A barátai keresték az alkalmakat, amikor valahol előben tudtak találkozni, de ő annyira nem, ő inkább otthon maradt valamilyen öröggel és játszott.

Az egyik nyári éjszaka szobájában egy hatalmas villanás történt. Nem tartott sokáig csak egy- két másodpercig, de ami akkor történt az örökre megváltoztatta életét. Ettől a pillanattól fogva ő már nem egy ifjú fiú volt, hanem átalakult azzá, ami az ő életét uralta. Egy számítógép monitorrá változott.

Ő ekkor fogta fel teljesen, hogy a barátai nem viccből mondták neki, hogy ha így folytatja „azzá válik, amit bálványoz”. Életét ezután monitorként élte, némán a fejlődés miatt pedig elfelejtve egy poros garázsban, egy koszos dobozban.

Az előbbi írásomban azt akartam leírni, amit a generációnk egyik legnagyobb problémájának gondolok, a függőségünket a digitális világtól.

Dudás Marci

Volt egy lány aki sose volt elégedett önmagával. Szeretett volna idősebb lenni sokkal. Lehetnének ráncai, nemkellene iskolába mennie, egyedül élhetne és szép lehetne. Ilyen gondolatokkal ült le a fesülködőasztalához és nézte magát a kis tükörben. Egyszer minden elsötétült és amikor kinyitotta a szemét, egy ismeretlen szobában találta magát. Körül nézett, mert hangokat hallott. A konyhában egy macskát talált amitől megijedt, majd megnyugodott. Az egyik szobából nyílt egy másik kis szoba, ami a gardrób volt. Felkapcsolta a lámpát és rengeteg gyönyörű ruhát talált a szekrényekben.

Az egyiket felpróbálta és megnézte magát a tükörben. Ráncokat fedezett fel az arcán és szépnek találta magát. Tudta, hogy többet nem lesz ideges és boldog lesz.

Kacsurják Gréti

Hiába görnyedek a papír fölött görcsösen már órák óta, nem jönnek a gondolatok. Ökölbe szorítom kezeim, körmömet mélyen bőrömbé vésem, ezzel vezetve le egyre csak növekvő frusztrációm. Lopva órámra pillantok, amely 23:50-et mutat. „Ma sem vetek papírra semmit.” gondolom magamban csalódottan, majd ajkamat elhagyja egy mélyről jövő, fájdalommal teli sóhaj. „Egy szó vagy egy párbeszéd. Szituáció vagy helyszín. Ennyi kellene, s utána már ömlenek tollamból a szavak.” Idegesen beletúrok hajamba, tekintetem az idő és az előttem nyugvó keservesen üres lap közt cikázik, mint egy buzgó pingpong labda. Kétségbeesetten kutatok fejemben egy támpont után, ami alapján el tudnék indulni egy úton, de hiába. Egyszerre zsong kobakom a gondolatoktól és érzem ugyanekkor üresnek és sötétnek. Egyre erősebben markolom frizurámat, lélegzetem pedig igencsak szapora. „El se tudom kezdeni. Ez lenne kiégés? Ilyen fiatalon, ilyen hamar?” hajtogatom magamban. „Nem, ez egy egyszerű írói váltság!” nyugtatom személyem, de mindhiába. A kegyetlen negativitás átveszi felettem az uralmat és nem hagy nyugodni, egyre csak hergel tovább. „Lassan egy éve? Ez nem normális. Csak vess valamit papírra, kezd el vagy soha többé ne is kezdj bele!” hallom a kis gúnyos hangot a fejemben. Könnyeimmel küszködök, hajam alatt a bőrömet felsértették körmeim, s kétségbeesetten kapkodok levegő után. Gondolataim hurrikánja harsányan zúg a fülemben, mintha élelnagyságban ott tombolna az ablakomon túl, s pusztítana.

Szélcsend. Egy hirtelen ötlet, egy gondolatfoszlány. Egy dolog van szemeim előtt: le kell jegyezni. Ez az a fajta ötlet, amely hirtelen jön, de ugyanolyan gyorsasággal hussan tova. Tollamért kapok, lenyomom a gombját és vésni kezdek.

- Nem jön! - sápadok el - Kifogyott, kifogyott ez a rohadt toll! - mondom hisztérikusan és serényen kattintgatok tovább, de hiába. Idegesen másik íróeszköz után matatok, ám pechemre egy sincs a közelemben.

Abban a pillanatban bármit megadtam volna egy tollért. Éles fájdalom hasít egész testembe, akaratlanul is sajnó fejemhez kapok, szemem összeszorítom, mintha csak az életem múlna rajta. Kiabálnék, ám nem jön ki hang testemből, csak némán gyötrődöm. Az agónikus érzést lassan felválja az egész testemet átjáró bizsergés, s csillapodik szenvedésem. Látásomat visszanyerve rádöbbenek, hogy egész más pozícióban látom a szobámat, mint ezelőtt. Sokkal kisebb vagyok és mintha az asztalon lennék. Felemelném karomat, de lehetetlen mozdulatnak érződik. Kétségbeesetten nézek előre azt konstatálva, hogy mást nem igazán tudok csinálni. Meglátom magam előtt a kis sminkes tükroret, amelyben visszatükröződik önarcképem, csak hogy nem úgy, ahogyan eddig. Egy golyóstoll nézett vissza rám.

Első gondolataim a tény megcáfolása voltak, miszerint ez lehetetlen és hülyeség, majd mivel elájulni nem tud egy tárgy, kénytelen voltam megnyugodni és elfogadni a lehetetlennek tűnő helyzetemet.

„Most, hogy toll vagyok, le tudom jegyezni az ötletemet!” hasított belém a felismerés. „Le tudom írni a gondolataimat, megírhatom történeteimet, szabadon szárnyalhat végre fantáziám!” Hirtelen eltöltött a boldogság, melyet minden író ismer. Ellenben ez nem tartott hosszú ideig. Nem tudtam mozogni, képtelen voltam bármit is csinálni.

A kívánságom lett a börtönöm. Egyedül maradtam gondolataimmal, tehetetlenül feküdve a kemény fa alapon. Cellám a sok kidolgozatlan ötlet lett, amikért bármit megadtam volna 10 perccel ezelőtt, de már sosem valósíthatom meg azokat.

Kiss Dorka

Élt egyszer nem is olyan régen egy pár. Ottó és Ivett, akiknek ideje korán született egy szőke, tengerkék szemű kisfiúk Ákos. Mindketten épp csak befejezték egyetemi tanulmányaikat mire megérkezett a kisdéd. Ottó egy neves autógyárnál helyezkedett el mint keresett informatikus. Ivett pedig mihelyst magára merte hagyni a csöppséget elfogadta egy nemzetközi gyógyszergyár vonzó állásajánlatát. Mindketten éjt napallátéve dolgoztak, hogy kiváló munkaerőnek bizonyosulhassanak, személyes kapcsolatokat építsenek ki, feljebb mászhassanak a ranglétrán. Ez idő alatt Ákoska szép fiúcskává cseperedett, önállósult, hisz sok időt töltött egyedül. Szülei lemaradtak élete sok meghatározó eseményéről és nem alakult ki köztük normális szülő gyerek viszony sem. Megfogalmazódott benne egy nap nagy szomorúságában, hogy tán szüleinek mégsem olyan fontos és szíven ütötte a keserű felismerés. Zárkózott lett és magának való, amit egy idő után apja is észre vett. Jobb ötlet nem lévén és idő hiányában végül a pszichológus finanszírozása mellett döntött, hátha tud beszélni a gyerek fejével. Ákoska el is ment a foglalkozásokra ahol az egyik alkalommal azt kellett megfogalmaznia mire is vágyik a leginkább. Könnyeivel küszködve mondta meg a választ. Egy családra, aki úgy igazából szeret és ahol lehet kistestvérem, hogy ne legyek annyira egyedül. Majd felnézett az égre és a felhők közt vígan játszadozó fecskékre. Boldogok, gondolta és az arcán végigfutó könnycsepp kismadárrá változtatta. Kirepült a kis terem ablakán és csatlakozott az örvendező társasághoz. Magamögött hagyva a magányt és megannyi fájó emlékfoszlányt. Tárgyasítja azt hogy mennyien élnek munkájuknak hanyagolva gyermekeiket, hány gyerek "kallódik el" a szülők figyelmetlensége miatt.

Kecskés Fanni

Egy átlagos nyári napon, egy átlagos bérház hatodik emeletén egy átlagos fiú bámult kifelé az ablakán. Nézte a napsütést, a virágokat, a lágy nyári szellő miatt rezgő leveleket. Nem igazán volt kedve semmihez.

Végre visszafordította a tekintetét az asztalához. A félig befejezett ebéd mellett az előtte álló laptopon egy néhány soros dokumentum volt megnyitva. Eddig jutott. A zsebében megrezzent a telefonja, így előkapta, és felugráló értesítések mellett az időre pillantott.

Egy pillanatra a szívverése is megállt. "Lekéstem a buszt", gondolta, "így már biztosan elkések. És a beadandómhoz is csak most keztem neki, nem lesz kész határidőre." Sóhajtván az ablakhoz lépett, és kinézett a nyári égboltra. "Miért nem voltam szorgalmasabb?", cikázott át a fején a gondolat. "Ha jobban beosztottam volna az időmet, most nem kellene idegeskednem.

Bár csak pontosabb lehetnék!"

Néha, nagyon ritkán, előfordul, hogy valaki a nagy-nagy univerzumban meghallja a gondolatodat. A kívánságot, amit mindig féltél kimondani, de ez a valaki most segített neki benne.

Azzal a fiú egy hangos pukkanás és egy porfelhő kíséretében órává változott. "Nem így értettem", gondolta az óra-fiú csalódottan. De mostantól mindig pontos volt.

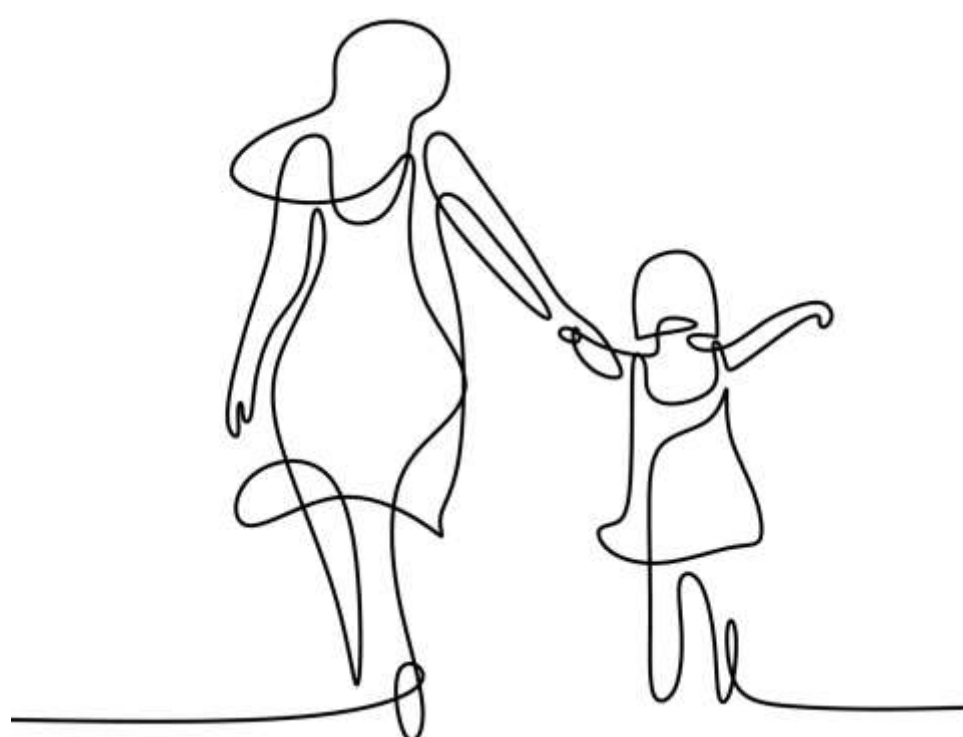
Gyarmati Lilla

Volt egyszer egy fiú, úgy hívták Marcell. Marcell egy átlagos 16 éves sok barátja van, mondhatni népszerű a korosztályában emellett sokat jár moziba, színházba sőt van hogy a múzeumba is ellátogat, többnyire a barátai társaságában. Marcinak nem volt felhőtlen a viszonya a szüleivel néha sok veszekedés övezte kapcsolatukat, de alapvetően tisztában volt azzal, hogy a szülei csak jót akarnak neki minden cselekedetükkel. És ekkor "köszöntött be" a koronavírus ezáltal a karantén. Marci nagyon nem örült ennek, hiszen elég közösségi ember. Azonban van ennek egy pozitív oldala Marcinak folytatta egy régi hobbiját, amire végre van ideje a rajzolásra. Rendkívül jól rajzolt már régebben is, de mai napig meg maradt ez a tudása, mivel nagyon fontos volt neki, hogy ne pazarolja erre papírt ezért digitális formában rajzolt. Mindezek mellett magányosnak érezte magát, annak ellenére hogy szinte mindennap beszélgetett barátaival. Egyik nap lefeküdt aludni és egy kutyát látott, akit az álmában Ubulnak hívtak csak egy képre emlékszik az álmából, hogy Ubullal futnak a réten. Következő napon, aztán az azután is ezt álmodta, egy egész héten keresztül. Ha már újra rajzol akkor lerajzolja Ubul aki sokadszor jelent meg az álmában, de valójában azt remélte, hogy valamikor valóságban lehet egy ugyanilyen kutyája, aki mindig vele lenne. Lefeküdt aludni, de most nem jelent meg neki az álmában Ubul. Azonban Marci kutyaugatásra kelt fel maga sem hitt a szemének ott volt előtte Ubul, pontosan az a kutya akit álmában látott. Ez a történet arra világít rá, hogy mindig van remény az életben és sose szabad feladni.

Adomán Boldi

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány. Öt éves korában elvesztette az anyukáját, onnantól kezdve megváltozott minden az életében. Legnagyobb álma az volt, hogy újra láthassa az anyukáját. Teltek az évek, igazi nagylánnyá cseperedett. Teljesen máshogy öltözködött, sminkelt mint a többiek. Reggelente a buszon, az utcán nagyon érdekesen néztek rá az emberek, furcsállták a lány stílusát. Az iskolában sokan szóvá is tették, hogy jó lenne, ha változtatna. Megpróbálta mindig kizárni a külvilágot, de nagyon rosszul estek neki a bántó szavak. Mindig arról álmodozott, hogy milyen jó lenne, ha láthatatlanná válna legalább egy napra. Egy átlagosnak tűnő reggelen felkelt és sietett a fürdőszobába elvégezni a szokásos reggeli rutinját. Belenézett a tükörbe és rettenetesen nagyon sikított. Nem látta magát. Nagyra nyitott szemekkel csodálkozott, hogy láthatatlanná vált. Szokásosan elindult az iskolába, örömmel tapasztalta, hogy senki nem szólt le, senki nem nézett rá rossz szemmel. Senki nem tudta, hogy hova tűnt a lány, de kezdték hiányolni. Végig ott ült a többiekkel minden órán, nap végen pedig elindult haza. Ami akkor történt, az volt élete legszebb élménye: az iskola kapuiban anyukája várta. Együtt hazasétáltak és a lány arcáról le sem lehetett törölni a mosolyt. Megbeszéltek mindent és este álomra hajtották a fejüket. Következő reggel a lányt újra látta mindenki, de minden megváltozott, az emberek elfogadóak lettek és mindenki kedves volt vele. A történet arról szól leginkább, hogy élvezzük ki a szeretteinkkel töltött időt, és legyünk elfogadóak mindenkivel szemben, mert nem tudhatjuk, hogy miért olyan, amilyen.

Fodor Fanni

A tücsök és a hangya – variációk egy témára

Hideg tél volt, és vihar zúdult le az Olümposzról. De a hangya sok gabonát hordott össze még aratás idején, és elraktározta a házában. A tücsök meg egy lyukba bújt, s majd meghalt az éhségtől és a nagy hidegtől sanyargatva. A hangyához könyörgött hát: adjon neki az élelemből, hadd egyen egy kis búzát, s ő is életben maradna. A hangya viszont így szólt hozzá: „Hát hol voltál a nyáron? Miért nem gyűjtöttél élelmet az aratáskor?” „Énekeltem és gyönyörködöttem a vándorokat” – felelte a tücsök. A hangya nagy nevetéssel felelte erre: „Hát akkor télen meg táncolj.”

Fordult a kocka

Narancsos színbe burkolózott az erdő, s nekikezdett leveleinek hullatásához. Hűvös szél csípte a fák korhadt orcáit és érezni lehetett a telet, ahogy hideg lehellete simogatja a nyakunkat. A természet is készülődött az ítéletidőre. A leglustább állatok is nekiveselkedtek a feladathoz és kétségbeesetten próbálták feltölteni raktárjaikat, de minden kapkodás hiába, gazdátlan elemózsiát találni olyan volt, mint a fehér galambot.

A száradt levelek között egy komótosan baktató, fiatal, szigorú arcú alak mászkált. Komoly tekintetével a tájat stírölte, feltehetőleg elemózsia után kutatva. Hátán egy méretes nagybögő ékeskedett, s megfontolt lépésekkel haladt, ami miatt szinte már dallamosan hatott menetelése.

- Lám-lám! - csendült fel egy gúnyos hang a semmiből - Csak nem az oktondi tücsök fia barangol errefelé?

- Ezek a zenészek! - horkant fel egy másik - Az apjára ütött ez is! - mondta az idős hangya s fia felé fordult. - Te fiam, igazán szerencsés vagy. Szorgos hangya családban nevelkedtél, tudod mi a rend. Ezek a művészek csak a fülsüketítő muzsikájukkal vannak elfoglalva. Alig élik meg a telet is. - nevetett kárörvendően. Az ifjabb ismét odakurjantott a fiatal tücsöknek, aki fittyet hányva haladt tovább, egy pillantást sem vetve a gúnyolódó alakokra. Arcán egy halvány mosoly volt fellelhető, de továbbra is hallgatott.

- Hé, te balga! Apád még mindig kornyikál vagy végre elvitte a tél? A tücsök megtorpant. Tekintetét az előtte heverő magra vetette, majd kézbe fogta és kaján vigyorral az arcán megszólalt.

- Jól szórakoztál a nyáron hangya? Ahogy láttam végig lazsáltál. Csak a buli és a szórakozás, mi? Jó kis partik voltak azok. Tetszett a zene? Én játszottam, igen becses árért. - darálta monológját, minden szavával egyre szorosabbra kötve a hangya nyakába aggatott hurkot. Az bizony nem csinált semmit nyáron, s most pórul járt, hisz az ő feladata volt a család eltartása idén.

A tücsök visszavezette tekintetét a kezében lévő harapnivalóra.

- A hangya családnak idén nehéz tele lesz. Tessék, itt ez a mag! - nyújtotta át az idősebb hangyának szánakozó tekintettel - Az én batyumba már nem fér. - mondta gúnyosan mosolyogva, s megkopogtatta elemózsiájával teli hangszer tokját, azzal győztes mosollyal elballagott.

A tücsök és a hangya legjobb barátok voltak, de senki sem gondolta volna, hiszen teljesen más értékrendjük volt. A tücsök korán felkelt, mert gyakorolta a hegedülést, majd az egész napját hasznos cselekedetekkel töltötte ki. A hangya egész nap csak lustálkodott, és a tücsök lelkesedését próbálta lehúzni. A hangya nem értette, hogy a tücsök miért gyakorol egész nap, hiszen tudta, hogy nincs tehetsége benne.

.Pár év múlva a a tücsökből híres hegedűművész lett, a hangya pedig csak azon gondolkodott, hogy a szerencse juttatta el idea legjobb barátját.

Molnár Tündi

Interjú

– *kedvenc állatmesés szereplőivel*

Az állatmesék aranyos, megfogó, tanulságos történetek, viszont biztosan mindenki gondolkozott már azon, egy-egy szereplő mit érezhet a leírtakon kívül. Belehelyezkedtünk hát az ő környezetükbe, és fiktív interjút készítettünk velük az alapján, amit egy-egy szereplő érzéseiről és véleményéről gondoltunk.

A kismalac és a farkasok

A Lombkorona riportere meginterjúvolta a Leforrázott Farkast.

- Kedves Farkas úr, hogyan élte meg azt a kudarcot, hogy egy számára zsákmányállat túl járt az eszén?

- Megkoppasztva. De elismerésem a malackának, hogy ily könnyen becsapott.

- Én úgy hallottam, hogy még a barátai segítségével se tudták őt megenni.

- Ez teljesen igaz, de megjegyezném, hogy ők hibáztak.

- Hiteles forrásaim szerint maga futamodott meg ezen mondattól: "Forró vizet a kopasznak!"

De a farkasnak ekkor már se híre, se hamva nem volt.

Nagy Zsófi

A három kismalac kihallgatása az eltűnt farkas ügyében

Nyomozó: Tisztelt kismalacok! Beszéljenek! Mit tudnak az eltűnt farkasról?

Az egyik kismalac: Kedves nyomozó! Először is, legfeljebb elröfögni tudjuk. Másodszor pedig, semmit nem tudunk az eltűnt farkas úrról.

Nyomozó: Akkor mégis mit keres a farkas úr bundája a téglaház társalgójában?

Kismalacok: Erre van egy egyszerű magyarázatunk. Aki másnak vermet ás maga esik bele.

Kacsurják Gréti

Interjú a rút kiskacsa anyjával

Anya: Miért szöktél el tőlem?

Rút kacsa: Mert nem tartoztam oda, ti pedig nem fogadtatok el.

Anya: Téged nem érdekelt hogy mi van velünk?

Rút kacsa: Ti kinevettetek és csúfoltatok, ezért ez nem hiányzott.

Anya: És mire jutottál az életben?

Rút kacsa: Egy igaz családra találtam, megtaláltam a helyem hattyúként.

Tállai Gréti

Kacor király, akitől mindenki rettegett

Elment meginterjúvolni a farkas kacor királyt, az Erdő Pletykái Napilapnak.

Mi haszna volt abból, hogy mindenki félt öntől?

- Tőlem nem félt senki, engem szeret mindenki.

Mivel magyarázza azt, hogy a nyuszi és a medve fejvesztve menekültek el a róka háztól?

- Én csak segítettem a barátaimnak, mert megkértek rá, hogy készítsem fel őket a futóversenyre.

Énekversenyre is készítette őket, mivel csak azt kiabálták, hogy oda az életük?

- Sajnos egy idő után rájöttek, hogy nem kell tőlem félniük és többé nem gyakoroltak, engem pedig elküldtek.

Egresi Adri

A ravaszság összeköt és megoszt

Telihold Társaság interjúja:

- Igaz-e, hogy megesett a két medve esete, melyben Ön volt, kedves Róka Uram az ítélet meghozója?

- Valós állítás, így esett, de én, mint minden esetben az igazság mellé állva osztottam meg közöttük.

- Azt hallani mostanában, mint állandó jelző Önnek fajtáját, mélyen tisztelt famíliáját, a ravasz, mint alap...elég csak ennyi smár mindenki érti kiről is van szó...így azonosítható.

- Eszem van, ezt nem tagadom, de inkább nem hencegek, hisz ó buta medvebocskok, kikhez nem jutott el eme galád, de igaz pletyka, szerény személyemben őszintén megbízva...kértek tegyek örök igazat.

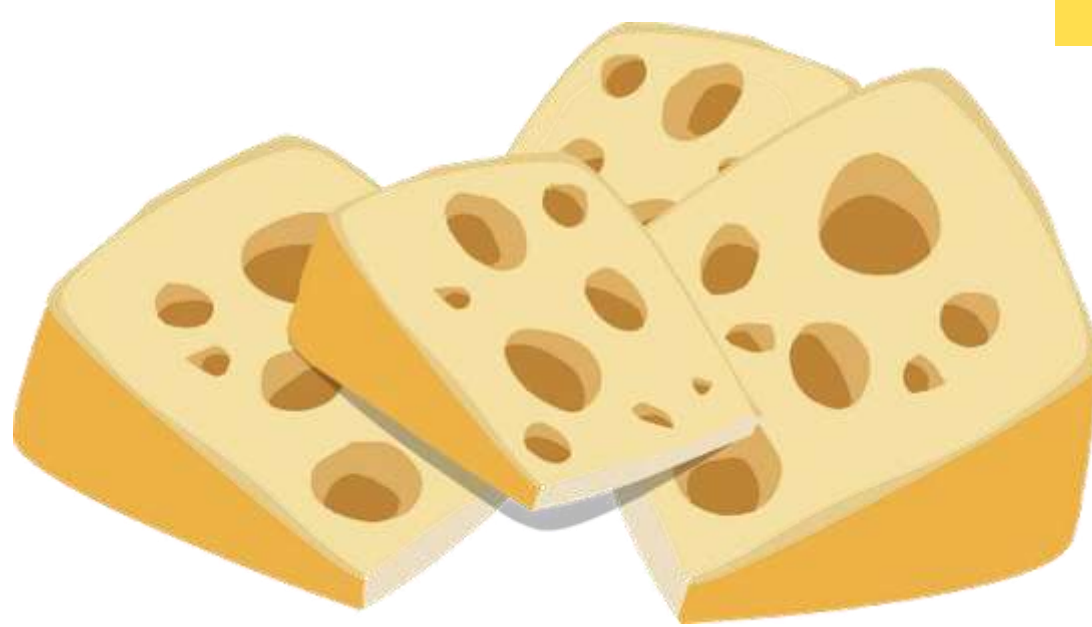
S úgy ítélve nem tudják mi a titok ebben az agyafúrt korongban, nem véltem méltónak, hogy tudatlanságuk beláthatatlan következményei íme kerek világra, benne fenséges személyemre is kihasson...így hát rendet tettem és én csak ettem, ettem amíg megbizonyosodtam a hiedelem igaz.

- És mi volt az, ami az Ön személyét eme kerek sajtban felizgatta?

- Hát maga sem tudja? A Hold sajtból van úgy mondván, így tehát a sajt is Holdból...és be kell vallanom még sosem kóstoltam. Erre kapzsiság belőlem feltörve vitt rá a bűnös dologra...ellopni és megenni más sajtját...ilyen szerény személyem fejében alapból meg sem fordulna.

- És mily fenséges íze volt az égi Holdnak?

- Egész jó (vigyorgott) nincs Földi jó mihez hasonlítana egyetlenegyedül talán... csak az Ementálira.

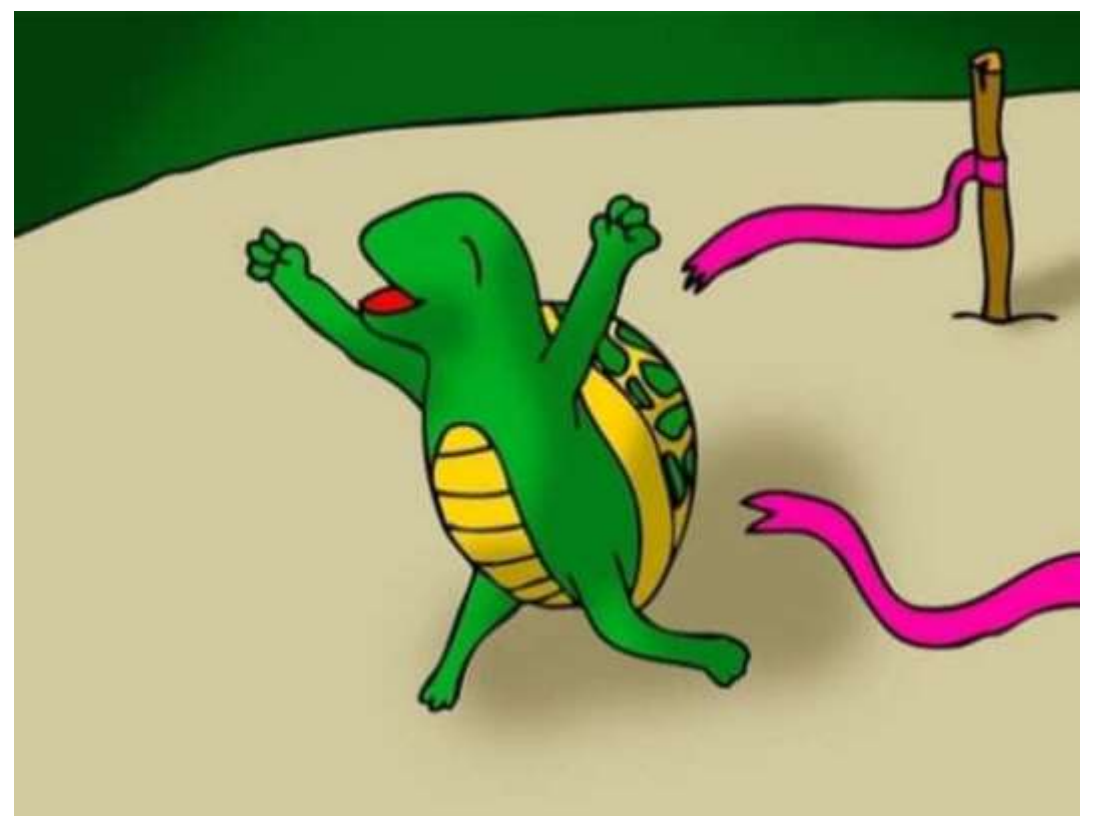
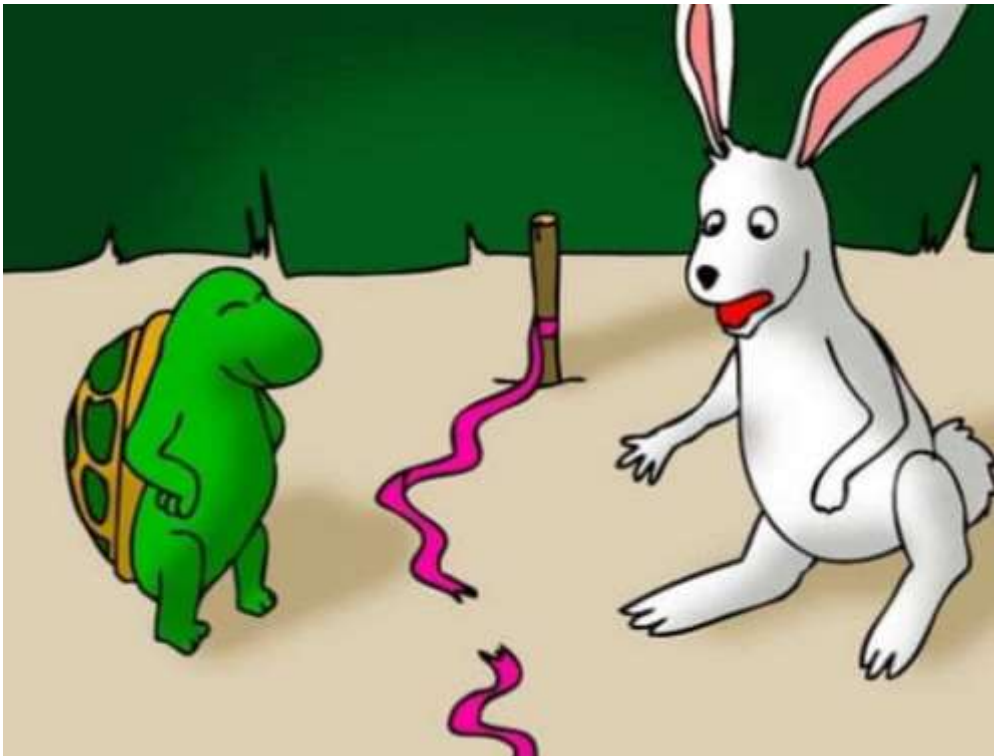
Kecskés Fanni

Interjú a teknőssel

Egy napon a Teknős Újságtól egy riporter ellátogatott a nyertes teknőshöz, hogy megtudja mi volt a titka győzelmének

- Mondja kedves Teknős úr, mit tett ön a győzelem érdekében?
- Tudja, én erre születtem. Egész életemben edzettem erre a pillanatra.
- És ön mit gondol, mi volt a nyúllal, hiszen mindenki elég egyértelműen számított rá, hogy ő fog nyerni?
- Nos, tudja ezt már nem jegyezheti fel, de lefizettem a nyulat. Megbeszéltem vele, hogy ha már mindenki azt gondolja ő nyer, vicceljük meg őket. Lefizettem, és nézze meg itt vagyok. Én nyertem, és mindenki tisztel.

Sass Barnabás

Haikuk

A haiku olyan japán versforma, amely 3 sorból áll. A sorok 5-7- szótagosak, sűrített gondolkodásmód és kifejezésmód jellemzi őket. Sorai általában nem rímelnek.

Ha megjön a tél
A hópehely megszedít
A táj meghódít.

Kiss Noa

Havas dombtetők
Hógolyózó gyermekek
Oly gyönyörű ez.

Király Gréti

Csing-cseng csengettyű
Csendesen hópihe hull
Mesés, csodás tél.

Csorvási Timi

Szánccsengő szól most
December, hűvös esték
Mosolygó kislány.

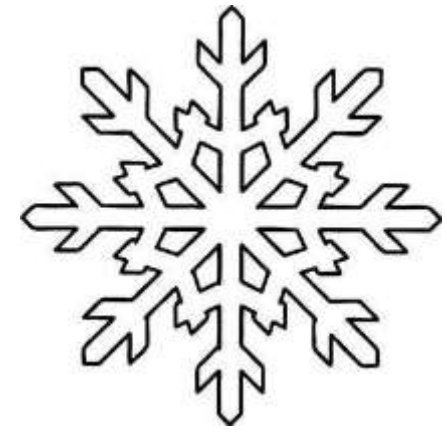
Fodor Fanni

Csendes, havas éj
Jégvirág az ablakon
Itt vagyok ne félj.

Filep Viktória Dolóresz

Kis hópehely száll
Hideg csend uralkodik
Mily gyönyörű táj.

Filep Viktória Dolóresz

Hópehely száll le,
Fehér csoda látható
Háztetők zömén.

Nagy Zsófi

Hullik már a hó
Itt van újra December
Érkezik a tél.

Filep Viktória Dolóresz

Tél a kedvencem
Megjött már a Téliapó
A hó megtalált.

Kiss Noa

Hógolyó repül,
Dombtetőn szánkó csusszan,
Hóember épül.

Fodor Fanni

Egy jel vagy nekünk
Néma fehér csengettyű
Érkezel tavasz.

Filep Viktória Dolóresz

A talaj lucskos
Megjött a február is
A Nap lassan süt.

Kiss Noa

Hideg levegő,
Álruhába öltözött
Vidám gyerekek.

Fodor Fanni

Pörög a vásár
Az ősz óta várt tavasz
Kelnek az áruk.

Kacsurják Gréti

Kultúrai dél
Hűvös, komor levegő
Múzeumi dér.

Kiss Dorka

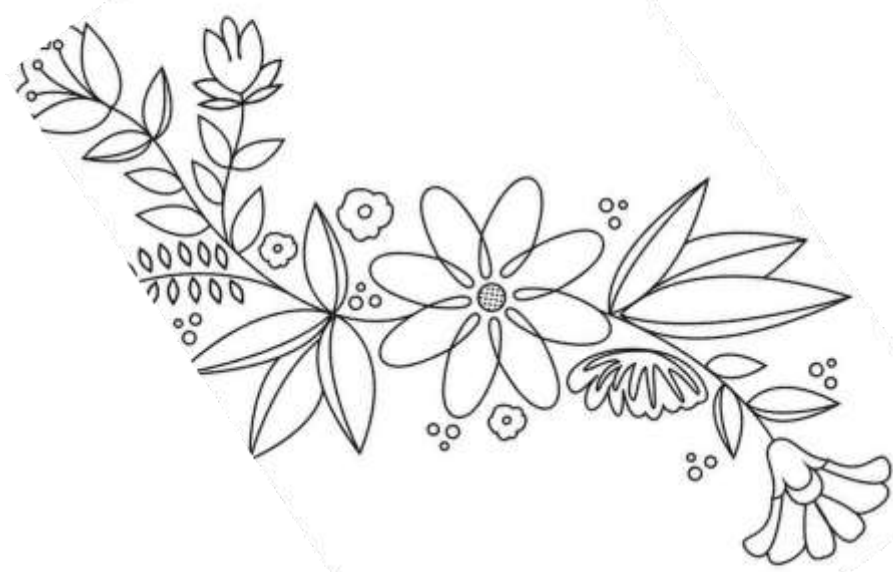

Rengeteg virág,
Tele velük a város,
Örömet áraszt.

Tállai Gréti

Nyár végi pompa
kocsik virágban úszva
káprázó égbolt.

Nagy Zsófi

Nyárvégi móka
A színekben pompázva
Virágnak lenni.

Molnár Tündi

Nyüzsgő a reggel
Táncol már a nagyváros
Virágkarnevál.

Király Gréti

Színes virágok
Kezdődik a karnevál
Táncol a város.

Filep Viktória Dolóresz

Csicsergő madár
Park fa szökőkút virág
Színes kavalkád.

Kecskés Fanni

Pompás virágok
Feldíszített autók
Álomszép látvány.

Sass Barnabás

Virágok szállnak,
Emberek állnak, s nézik
A felvonulást.

Egresi Adri

Egyes egyedül,
A sötét ürességben,
Keresem magam.

Kacsurják Gréti

Nem vagy elég jó,
Csak ezt tudják mondani,
Belülről emészt.

Molnár Tündi

Sérültek vagyunk,
Elég nagy az akadály,
Együtt sikerül.

Filep Viktória Dolóresz

Küzdelmek sora,
Egyetlen egy érzésért
Vajon megéri?

Király Gréti

Mindenki retteg,
Sötétség közeledik,
Minket is elér?

Filep Viktória Dolóresz

Eddig nem tudtam,
De szívem talán üveg,
S te összetörted.

Csorvási Timi

Erősek, szépek
És függetlenek vagyunk
Kik vagyunk mi? Nők.

Kacsurják Gréti

Boldog pillanat,
Elszál nagyon hamar most,
Félelem örök.

Fodor Fanni

Megbánva mindent,
Múltba visszaderengve,
Mondd, miért tettem ?

Molnár Tündi

Csak az hal meg, kit
Elfelednek. Hiszem, rám
Emlékeznek majd.

Kacsurják Gréti

Miattad vérzem,
De hé, kérlek, legalább
Magadra vigyázz!

Csorvási Timi

Körmöm bemélyed,
Testem a hideg rázza,
Remeg a bensőm.

Nagy Zsófi

Nem bírom tovább,
Már fel akarom adni,
Meddig tartsak ki?

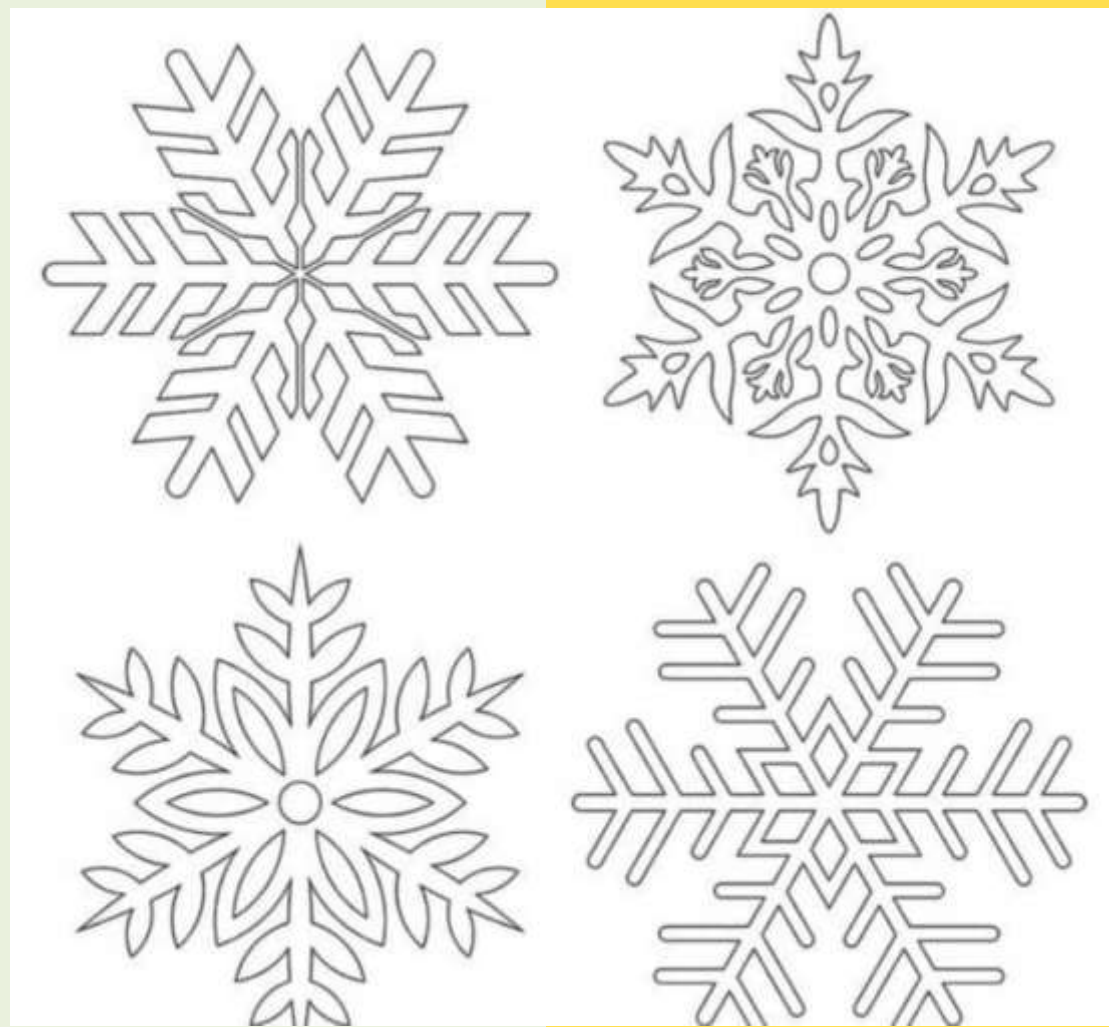
Molnár Tündi

Kegyetlen folyó
És hogyha egyszer befagy
A szív meghasad.

Filep Viktória Dolóresz

Bízz meg bennem, és
Amíg világ a világ
Megsegítelek.

Filep Viktória Dolóresz

Csodára várva

Kellemes, téli hangulatú rövid történetek, melyben a sorok végei összecsengenek.

Két kis maci búslakodva járta az erdőket,
Arra szállt egy angyalka, megsajnálta őket
Betette a bocsokat a ruhája zsebébe,
Majd eltűnt velük az erdő sűrűjébe.
Nem régóta jártak-keltek, találtak egy
tisztást
Indultak is volna tovább, de hallottak egy
morgást
Míg egyre csak közeledett ők rémülten
figyeltek,
Csak az angyalka nem ijedt meg, ő tudta
kihez mennek.
Megjelent a bokrok között, a bocsok
felismerték,
Rohantak is hozzá, hogy újra átöleljék.
Megköszönték az angyalnak amit értük tett,
Majd indultak aludni, mert a tél közeledett

Filep Viktória Dolóresz

Két medvebocs elkóborolt,
Anya medve összepakolt.
Tiszta házzal várta őket,
Barátnőivel csak szóttek.
A két medve el is vészett.
A tündér utánuk lesett.
Hazavitte őket gyorsan,
Kabátzsebben ültek hosszan.
Anyjuk várta őket otthon,
Nem is tudta miként szóljon.
Mikor látta őket újra,
Elszállt gyorsan minden búja.

Sass Barnabás

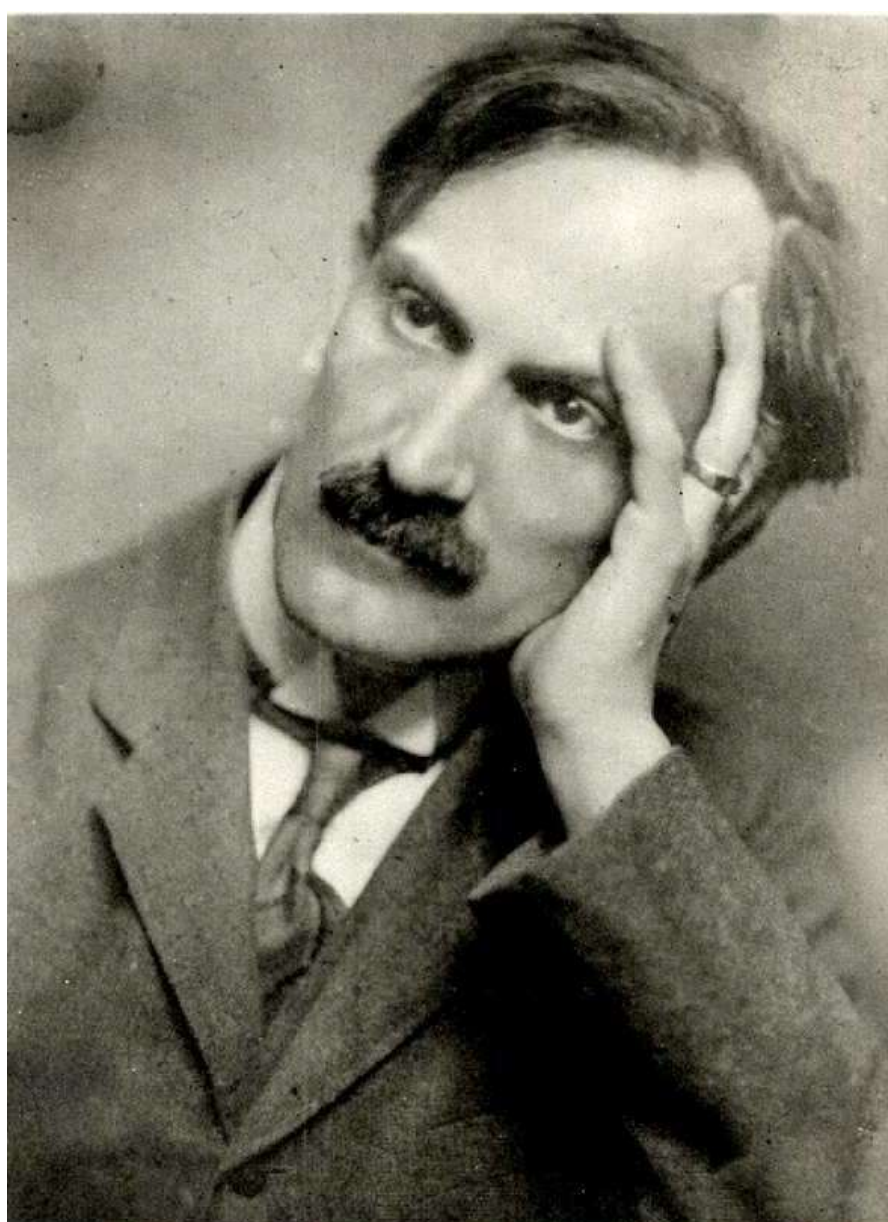
Költői megemlékezés

Fontos, hogy a magyar irodalom jelentős személyeire szánjunk pár percet, és megemlékezzünk róluk. Olyat alkottak, amely talán örökké jelentős lesz, és mindig kiemelkedő műveknek fognak számítani. Ennek okán próbáltuk felvenni az ő hangnemüket, stílusukat.

Nemes Nagy Ágnes

Az angyal a vállamon megszólít,
Agyamban az ördög kíborít.
Ha megpróbálok elcsellengeni,
Visszajönnek megkergetni.

Kiss Noa

Babits Mihály

Babits Mihály

Debrecen. Az alföldi száraz
rónaságon.
A Nagytemplom harangja és autók
dudája.
Virágkavalkád és betonrengeteg.
Karácsonyi fények ragyogó pompája.

Gyarmati Lilla

Versek kötött szavakkal

A versírás egységes, mégis individualizált formája. Pár előre megadott szó felhasználásával, saját fantáziánk segítségével, más más hangulatú szövegeket alkotunk.

Plakátmagányban álldogálok,
Minden éjjel egy virágra várok.
De nem terem e homokban semmi jó,
Mert terméketlen az egész való.

Egresi Adri

Nyári napokon homokban játszom,
Éjjelente megújulásra vágyom,
Tudom, nem vagyok egyedül,
Mégis plakátmagányba temetkezek.

Molnár Tündi

Mint homok az órában,
Úgy peregnek a percek éjjel,
Én pedig ülök azasztalnál,
Plakátmagányban és merengek.

Dudás Marci

Plakátmagány a névjegyem,
Senki sem törődik énvelem.
Mint sivatagban egy szem homok,
Minden éjjel így vagyok.

Lovász Krisztián

Leoltják a fényeket, jönnek a sötét éjjelek,
Én mint egy homokszem, egyedül,
Plakátmagányban állok, félek az ismeretlentől,
A szörnyektől kik rám várnak.

Filep Viktória Dolóresz

Gyorsan pergő homokszemek.
Ezer éjjel s nappal leperreg.
Plakátmagány, pisztolyvég.
Feloszlik a kínzó lét.

Kecskés Fanni

Nappal forró homok volt a tengerparton,
Egy kisgyermek bele is markolt.
Idős korának egyik éjszakáján plakátmagányba
Gondol majd vissza erre a pillanatra.

Tállai Gréti

Levegőben szálló por, mint homok a fényben,
Pislákoló lámpa sorok figyelnek résen.
Üres az utca, csendes és rest,
Plakátmagányba burkolózott ma éjjel az est.

Kiss Dorka

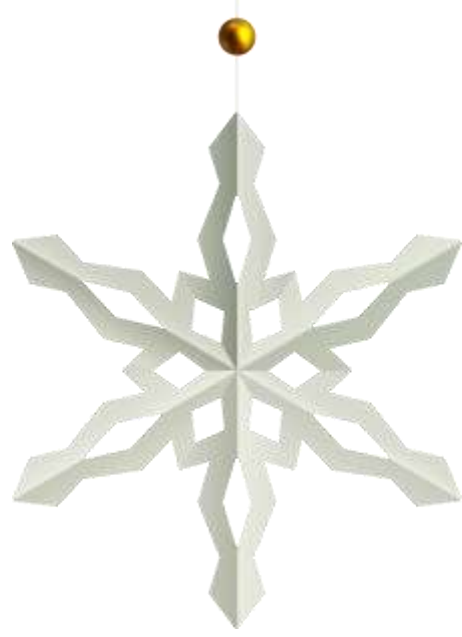
A homok alá elsüllyedtem,
Egész éjjel csak merengtem,
Plakátmagányom már nem bánom,
Egyedül élem a világom.

Csorvási Timi

Magányos homokszemek várt alkotnak,
Éjjeli baglyok sötétben huhognak.
Huhogásom csak panellakásban,
Várom a hajnalt plakátmagányban

Adomán Boldi

Idefújja a szél a Karácsonyt,
A fény bejárja a várost,
Eljött a halászlé ideje,
hókrisztály a gyerekek kedvence.

Kiss Noa

Fényével babonázó,
Csillogó, szép hókrisztályok.
Szél futta havas barlang,
Csing-ling-ling, gyémánt
harang.

Lovász Krisztián

Léha fény pislákol,
szélcsendben fellángol.
Hókrisztályt szétolvaszt,
helyére tócsát rak.

Kiss Dorka

Hókrisztály csillog,
A maci csak áll ott.
Fényben ragyog kis szíve,
A szeles idő ellenére.

Egresi Adri

Tündökölve szél útján,
Lebben a puha hókrisztály.
Álomittas, havas tájon,
Fénye messze száll.

Nagy Zsófi

Bundás barna medve arcocskáján,
Pici hókristály csücsül,
Fény ragyogja be az egetfölül.
Süvít a szél, hideg atél.

Fodor Fanni

Karácsonynak éjjelén szálldogál az ének,
Kigyúlnak a városban a gyönyörű fények,
Hókristályok hullanak alá, olyan mesebeli,
A szívünk ilyenkor szeretettel teli.

Filep Viktória Dolóresz

Süvít már a szél igazán,
Kandalló mellett hókristály.
Mindenhol gyúlnak a fények,
Erre vártunk egész évben.

Király Gréti

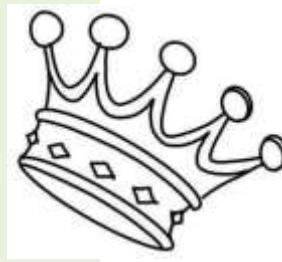
Szeles az idő,
De a barna medve hasa csak nő.
Díszek, fény, karácsony,
Ezt látjuk a hókristályon keresztül.

Tállai Gréti

Limerick

A limerick jambikus leejtésű kötött versforma. Sorainak rímképlete aabba, a “*b*” jelölésű sorok rövidebbek, mint a többi. Inkább abszurd, humoros hangvételő versek.

Volt egyszer egy ifjú király
Csatában ő folyton zihál,
Lova sem volt egy jó,
Túl gyors volt a tempó,
Nem tudta, hogy rá még mi vár.

Sass Barnabás

Volt egyszer egy szorgos anya,
Mindig jó a hangulata.
Imádja a gyerekeit,
Bár tönkreteszik idegeit,
De soha senkinek nem ártana.

Filep Viktória Dolóresz

Volt egyszer egy király
S egy madara, sirály.
Mindig csak káromgott,
Folyton panaszkodott,
Ez pedig nem király!

Molnár Tündi

Volt egyszer egy angol tanár,
Missnek hívták éveken át.
Kitartóan szellőztetett,
Mindenkit átnevezett,
A cathedral megragadt már.

Kacsurják Gréti

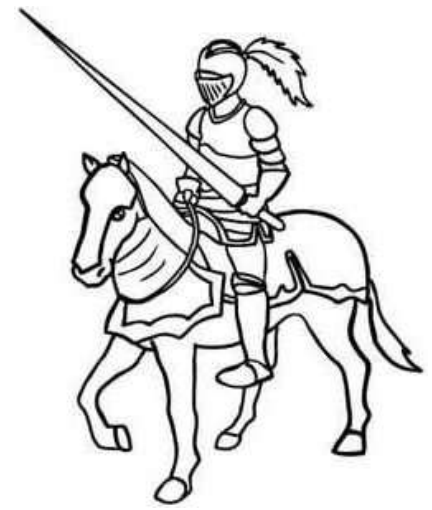
Volt egyszer egy lánybarátom,
Felment tőle a vérnyomásom.
Őrizte titkaim,
Szerette dalaim,
Ölelésére mindig visszavágyom.

Kiss Noa

Volt egyszer egy bátor lovag,
Úgy hívták, hogy merész Soma.

„Legyőzök minden galádót,
Megvédem a családom!”

Megrendülni ő már nem fog soha.

Király Gréti

Volt egyszer egy Nagy Zsófi,

Neve tiszta irodalmi

Rózsaszín pulcsi

Szeret futni

Órák után rohanni.

Fodor Fanni

Volt egyszer egy töri tanár,

Balu bá az? Ne mondd már!

Osztályában csomó "suttyó",

Nem sok a tanári bruttó.

Óráira mindenkit szeretettel vár.

Csorvási Timi

Volt egyszer egy természettárgy,

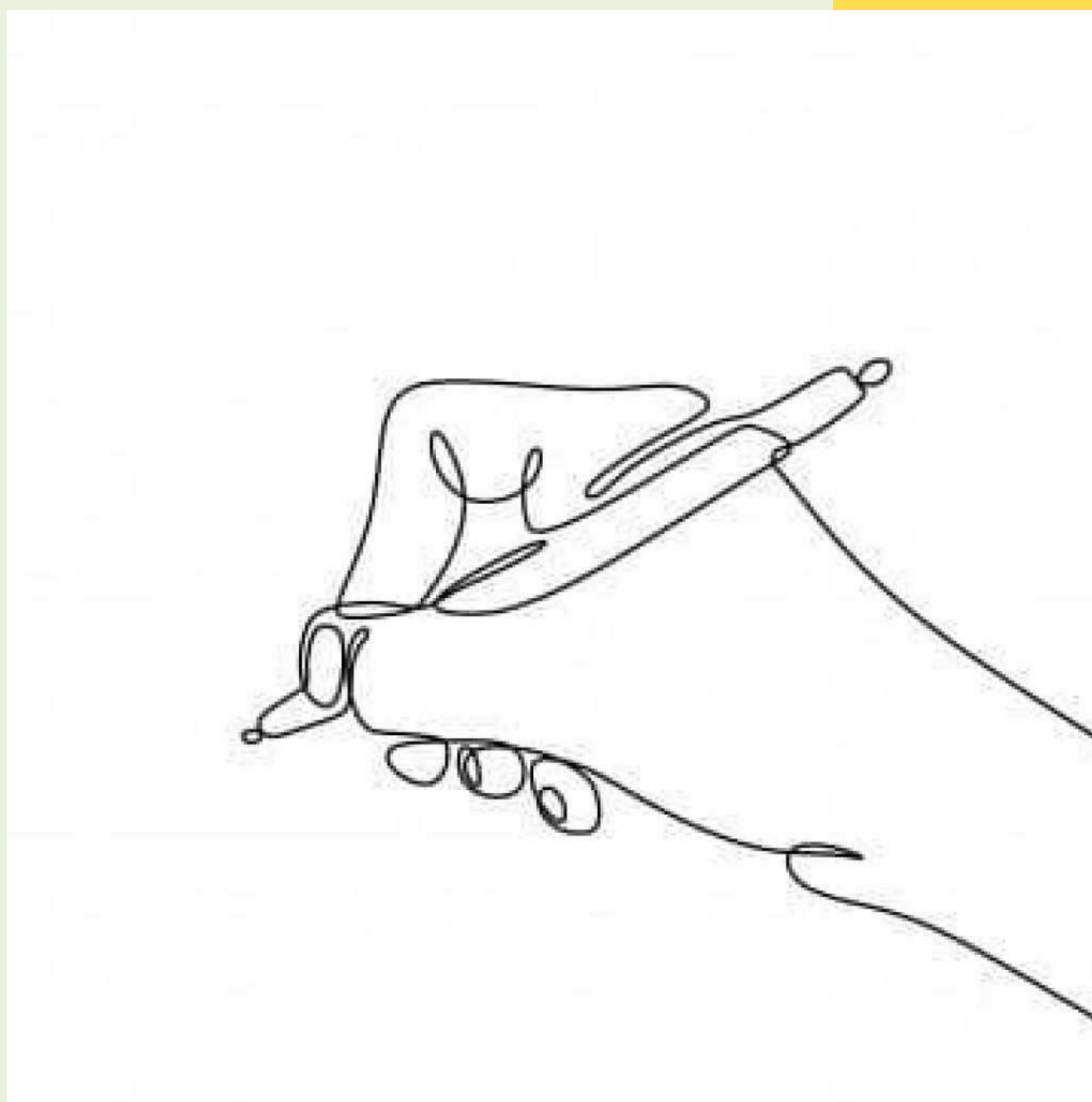
Serényi Zoltán adta tovább

Fotó nála tiltott dolog,

Meg ne lássa a Facebookon!

Leronthatja bárki szép átlagát.

Kacsurják Gréti

Mit jelent számodra az írás?

Az írás olyan önkifejezési forma, amely mindenki számára mást jelent. Mindenkiből más érzéseket vált ki, mindenki máshogy viszonyul hozzá. Néhányan közülük is megpróbálták megfogalmazni, hogyan is éreznek.

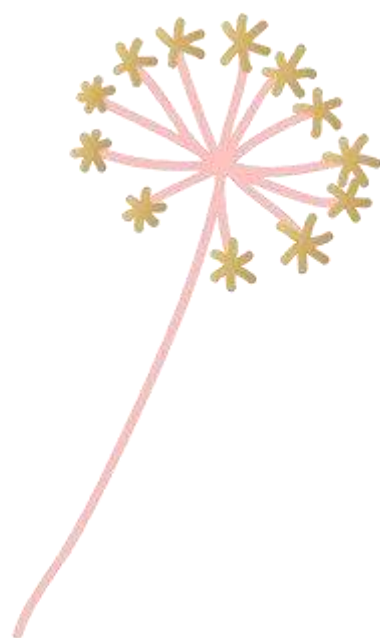

Fény a sötétben,
Elmond mindent helyettem,
Kifejez engem.

Csorvási Timi

Őszinte szavak,
Merengő gondolatok,
Mindez már örök.

Király Gréti

Mint nyíló virág
Bontakozom ki benne
Felszabadító.

Filep Viktória Dolóresz

Impresszionista versek

Az impresszionizmus a 19. század utolsó harmadának jelentős művészeti mozgalma volt. Az impresszionista versek pillatnyi hangulatot tükröznek: színes, varázslatos képekkel, szinesztéziákkal. Különös hangsúly helyeződik az aktuális érzések és hatások kifejezésére.

A tavasz

Minden szívben
Él, ébredszik, kivilul
Csendesen, némán, láthatatlan, lágyan
Feltáru.

Filep Viktória Dolóresz

Áldás

Most mindenhol
Nem vár, nem haboz, látod
Üdítően, csöndesen, reménnyel, gyengéden
Közeleg.

Király Gréta

Világosság

Égen most
Világít, nyújt, segít,
Csendesen, láthatatlan, fényesen, szabadon
Kivezet.

Fodor Fanni

Hold

Égen este
Világít, vezet, növekszik
Fehéren, kedvesen, világosan, selymesen
Virul.

Kiss Noa

Versek gondolatritmusra

Teljes gondolatsorok, mondatok vagy fontos mondatrészletek meghatározott rendben történő, ritmikus visszatérése vagy variálása, amely ellentétes elemekre is kiterjedhet.

Gyakori tehát a sorok hasonló kezdése, vagy az ellentétek párhuzamba vonása.

Gyenge vagyok, ha nem vagy velem,
Erős vagyok, ha fogod két kezem.
Boldog vagyok, ha látom vágyó tekinteted,
Csüggedt vagyok, ha a világ bennem már
összeomlik.
Magam vagyok, ha azokkal lehetek, kik
szeretnek.
Idegen vagyok, ha elveszem a sötét, szürke
tömegben.

Király Gréti

Boldog vagyok, ha itt vagy nekem,
S időmet veled tölthetem.
Boldog vagyok, mikor meghallgatsz
És tudom mindig itt leszel nekem.

Egresi Adri

Szenvedek, ha álmos vagyok.
Szenvedek, ha fáj a fejem.
Szenvedek, ha látlak.
Szenvedek, ha közel vagy.
Szenvedek, ha hozzám szólsz.
Szenvedek, ha elmész.
Szenvedek, ha nem látlak.

Tállai Gréti

Szenvedek, ha előjönnek
Repkednek kis barátaim
Pillangók a hasamban.
Szenvedek, ha elpirulok,
Mert akkor már tudom
Szerelmes vagyok.

Kacsurják Gréti

Egyedül vagyok, ha senki nincs itt.
Magányos vagyok, ha elveszek gondolataimban.
Boldog vagyok, ha velem vagy.
Szerencsés vagyok, ha minden sikerül.
Szomorú vagyok, ha semmi sem sikerül.
Hálás vagyok, ha nem hagysz cserben.

Molnár Tündi

Gyenge vagyok, ha nem vagy itt
Erős vagyok, ha velem vagy.
Magabiztos vagyok, ha segítesz
Félénk vagyok, ha hátráltatsz.
De mégis szomorú vagyok, ha nem
vagy mellettem
És boldog vagyok, ha velem vagy.

Sass Barnabás

A sötét szemüveg

Mindannyian hajlamosak vagyunk 'sötét szemüvegben' nézni a világot. Belemerülünk a hétköznapiakba és a monotonitásba. Viszont mindenkinek szüksége van valamire vagy valakire, aki kizökkenti ebből a sötétségből, és fényt hoz az életébe. Az ilyen személyek nagyon különlegesek, és mindig beragyogják majd a napjainkat.

Szemében a szépség,
Akár egy fénylő csillag,
Oly tiszta, nincs benne vétség,
Mindent mit tud, majd átad.

Sass Barnabás

Tekintete csillogóan ragyog,
Látom benne a felkelő Napot.
Szavai megmelengetik a lelket,
Írhatnék még róla verset, ezret.

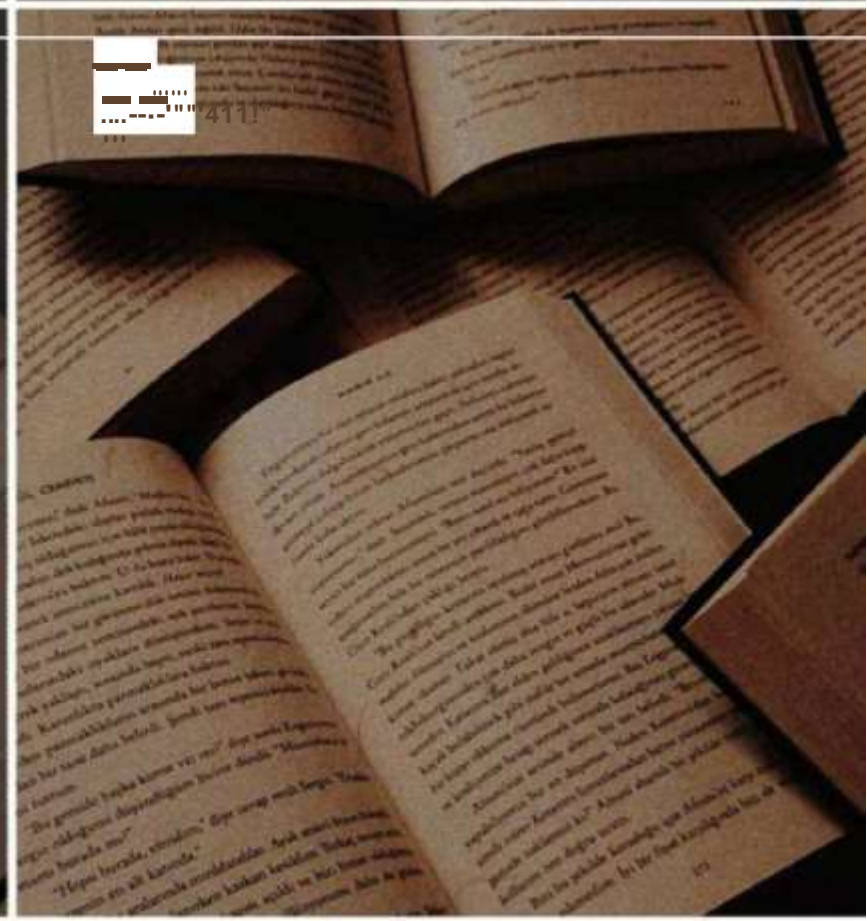
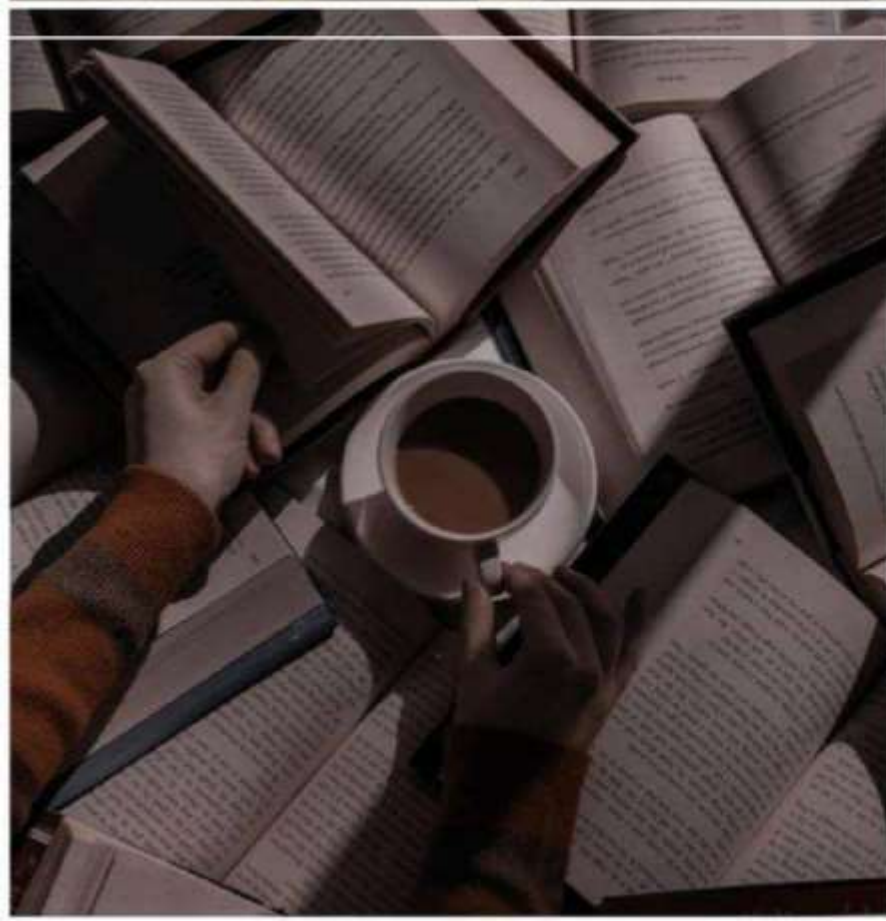
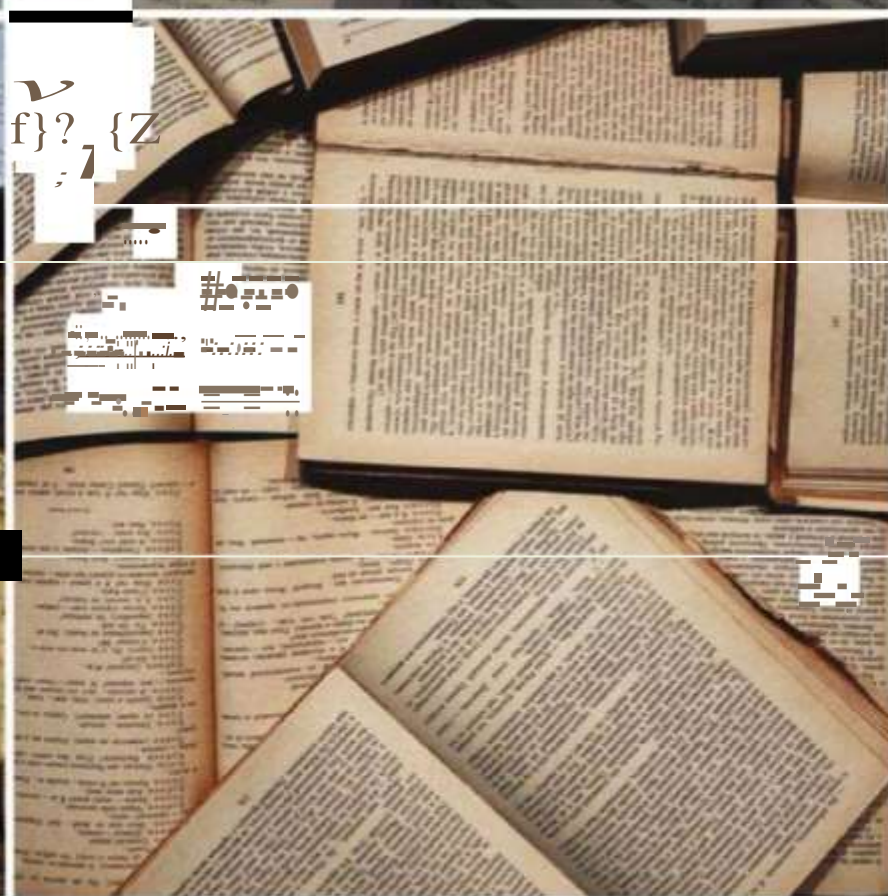
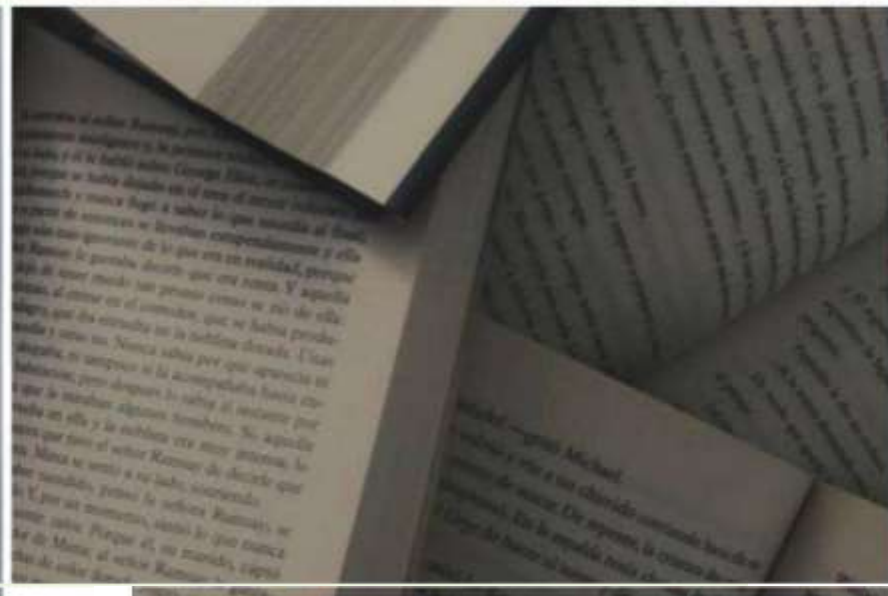
Király Gréti

Göndör fürtök mögül előnéz,
Varázslat, szinte megigéz.
Csillog, ragyog, mint a végtelen,
Tudom, ő lesz a gyengességem.

Csorvási Timi

Szeme megigéz,
Ha vele vagyok, megtérít.
A szívem megáll egy pillanatra,
Hallgat a szavamra.

Kiss Noa

Felelős szerkesztők:
Dr. Kiss Gabriella
Debreczeni Lajos
Dr. Matolcsy Kálmán

Készült
a Debreceni Egyetem Kossuth Lajos
Gyakorló Gimnáziumában és Általános Iskolájában
2022